

IDEA

စိတ်ကူးသစ်တလေ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

မိမိသော

ဘတိုက်ပွဲနှင့် ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်

အပါအဝင်

ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)၊ ဆောင်းမှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ နွေတမာန်
ဆောင်းလှလင်၊ ဆရာကြီးအရိန္ဒမာ၊ အောင်သာမိုး
ဇေယျမင်းသျှင်၊ မင်းအောင်ကျော်

ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର
ସମ୍ମୁଖ
ଅକ୍ଷୟ ପ୍ରଭାତ
୧୯୮୫

ဘတိုက်ပုံနှင့် ထီးရိုးကိုမိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီပါအေးမြရွာထဲသို့ အရူးသုံးယောက် ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

ထူးခြားသည်ကား ၎င်းအရူးသုံးယောက်သည် သီချင်းဆိုကောင်းသူများဖြစ်ကြပြီး တစ်ယောက်သောအရူးကာ လွန်စွာဒေါသကြီးသော အရူးဖြစ်လေ၏။

ပထမဦးစွာ ရောက်ရှိလာသူကား ငိုခင်းအရူးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် လက်ထဲမှာ ကြိုးဆွဲမင်းသမီး အရုပ်ကလေးကိုကိုင်၍ စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားနှင့် ဝင်လာ၏။ လှေဆိပ်၊ ရေဆိပ်ကား လူစည်ကားနေချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုမင်းသမီးအရုပ်နှင့်အရူးသည် ခရီးသွား နှစ်ထပ်သဘောပေါ်မှာ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ သူသည် ဇာတ်မင်းသားကြီး ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်၏ တာနောယကွဘီလူးဇာတ်မှ ငိုချင်းကို ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်လေသံနှင့် ဟစ်၍ နေ၏။

မစာနာတဲ့ ၇၇၇ ကျုပ်မယားရယ်ဗျာ ၇၇၇ တာနောရင်ဘတ်ကွဲအောင်လို့ ၇၇၇ အမလေး ၇၇၇ ဝိဇ္ဇာနဲ့တွဲရက်လေးငြား ၇၇၇ အား ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ ရွှေကြုတ်မယ်ရယ် ၇၇၇ ကာမဇောတွေနဲ့ ၇၇၇ တာနောအပေါ်မှာ ၇၇၇ တာနောရဲ့ ခံတွင်းပါးစပ်ပေါ်မှာ ၇၇၇ ဝေါလိုစီးတဲ့ပြင်လင်ကြီးပေါ် ၇၇၇ လင်ငယ်ဆင့်ပါလို့ ၇၇၇ နင်ကျင့်တာမတရား ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ ဟား

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် စိတ်မနံ့သူ အရူးလူရွယ် သည် ကြိုးဆွဲမင်းသမီးအရုပ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ငိုချင်းချနေရကား ...

တကယ့် ဇာတ်မင်းသားတစ်ဦး ဟန်ပန်အတိုင်း ရှိနေ၍ ခရီးသွားများက အလွန်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကား နဂိုကပင် ဇာတ်များမှာ အော်ပရာနှင့် ပြဇာတ်များ ရေးသားနေသည့် ဇာတ်စာရေးဆရာဖြစ်၍ အခြားသူများထက်ပိုလို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရ၏။

သည်မှာ ...

သူက မိန်းမလို ဟန်ရုပ်ပြင်လိုက်ပြီး ရွှေကြွတ်မယ်(သမုခသိင်္ဂီ)နေရာမှ ငိုချင်းနှင့် တုန့်ပြန်ပြန်၏။

အမလေး ၇၇၇ အပိုအသစ်ကိုမမြင်တယ် ၇၇၇ နှစ်ကိုယ်ချစ်ကာ နှစ်သွယ်ကြင်ကြ ပါသရင့် ၇၇၇ ကိုတာနောရဲ့ ၇၇၇ ကျွန်မငယ်လင်တစ်ပါး ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ မဖောက်ပြန်တယ် ၇၇၇ တစ်ယောက်အပြင် ၇၇၇ ပိုမကြံခဲ့ပါဘူး ၇၇၇ မလိုတမာ ၇၇၇ အပြစ်ရှာစကားနဲ့ ၇၇၇ ကိုတာနောရယ် ၇၇၇ ပြောရက်တာများ ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ အား ၇၇၇ ဟား ၇၇၇ ဟား

အမလေး ၇၇၇ ကိုတာနောရယ် ၇၇၇ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ငယ်လင်ပါ ၇၇၇ ကိုတာ နောရဲ့။ ကျွန်မလေ ၇၇၇ ရှင်အပြင် နောက်တစ်ယောက်နဲ့ မဖောက်ပြန်ပါဘူးတော့။ ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မကို မလိုတမာစကားနဲ့ မုန်းချင်ပြီပေါ့ ၇၇၇ ဟီး ၇၇၇ ဟီး ၇၇၇

ခရီးသည်များသည် ငိုချင်းနှင့်စကားပြော လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် ပြောဆို ငိုနေ သည့် အရူးလူရွယ်ကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်စကားဆိုကြ၏။

“ဇာတ်မင်းသားဖြစ်ခဲ့ပုံ ရတယ်ဟဲ့”

“အငိုကောင်း အပြောကောင်းတော့”

“အဲဒါ ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ရဲ့ တာနောယက္ခဇာတ်က ငိုချင်းလေ”

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သနားပါတယ်နော်”

သည်မှာပဲ အရူးလူရွယ် ငိုချင်းသည်က မင်းသားဟန်နှင့် ဟစ်ပြန်၏။

ရေစီးအကျော်တွင် ၇၇၇ လှေကြီးပေါ်တွင် လှေငယ်တင်သကဲ့သို့ ၇၇၇

အလှည့် တွင် ပဲ့စင်က လှုပ်သည့်နှယ် ၇၇၇ ရွှေကြုတ်မယ်ရယ်ပါ

ဂနာမငြိမ်လိုက်တာကဟယ် ၇၇၇ သဘောက်မကလေး ၇၇၇ ကာမရှိန်ဇော ၇၇၇

ဟော ၇၇၇ ဟော ၇၇၇ ကာမရှိန် ဇော ၇၇၇ ကာမရှိန်ဇော ၇၇၇ အခုမှသိရပေပေါ့ဗျာ

ကုလဟိမစင်ကြယ်လို့သာ ၇၇၇ လင်ငယ်ယူ လူပေါ်မှာ ကြိုက်ကြတာက ၇၇၇

မတော်တာ ၇၇၇ လောမာတဲ့ စရိုက်ကယ် နဲ့ ၇၇၇ အမေလေး ၇၇၇ မယားမိုက်တဲ့

သဘောရယ်ကြောင့် ၇၇၇ ငါ့ကိုယ်သာ ရိုက်ရိုက်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ရဲ့ သမုခသိင်္ဂီရယ်

၇၇၇ နင်နဲ့ညားရတာ က မှားလိုက်လေ သကော ၇၇၇ ဟော ၇၇၇ ဟော ၇၇၇

အမလေး ၇၇၇

သူသည် ရင်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့်ထုရင်း ငိုချင်းကို ချရကား

အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသူများ ရင်ဆို့၍ သွားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရ၏။

သူသည်ဇာတ်ထဲ ကလား ...၊ ရုပ်သေးထဲကလား ...၊ ဘယ်လိုကြောင့်

စိတ်နောက်နေရသလဲ။ အချစ်ကြောင့် လား ...၊ ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်ခဲ့၍ များလား ...

။

ကရုဏာအတွေးနှင့် မုဒိတာအတွေးများက ကျွန်ုပ်ရင်မှာ လှိုင်းထနေ၏

။ သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒီပါအေးမြရွာရေဆိပ်သို့

နှစ်ထပ်သဘော ဆိုက်ကပ် လာခဲ့၏။

ခရီးသည်များ အသီးသီး ဆင်းသွားခဲ့၏။

ငိုချင်းသည် အရူးလည်း ခရီးသည်ကြား ပါသွား၏။ နောက်အခါ ကျွန်တို့ ဒီပါအေးမြ၊ ရွှေမင်းဝံ၊ ဖောင်တော်ယဉ်၊ စံပယ်ရုံ စသည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာများမှာ ၎င်းငိုချင်းသည် လူရွယ်ကို ရုပ်သေးကြိုးဆွဲ မင်းသမီးအရုပ်ကလေးနှင့် လှည့်သွားလှည့်လာ ငိုချင်းချနေ သည်ကို ရွာတိုင်း၊ လူတိုင်း သိကြ၊ မြင်ကြရလေသည်။

အခန်း(၂)

ကျွန်ုပ်တို့ရွာဝန်းကျင်သို့ ဒုတိယမြောက် ရောက်ရှိလာသည့်အရူးကာ မင်းသားရူး ဟူသတည်း။

သူသည် ဘယ်အိမ်က ရုပ်လာမှန်းမသိရသည့် အညာစောင်ကြမ်းပုဆိုးနှင့် ဖြစ်၏။ စွပ်ကျယ်အကျယ်လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထား၏။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ သရက်ရွက်၊ မြရာရွက် များကို တုတ်နှင့်ထိုး၊ မင်းသားလက်ထောင်များ ပြုလုပ်ထား၏။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း မင်းသား ခေါင်းပေါင်း အစုတ်ကြီးနှင့်ရယ်။

သူကလည်း လူစည်ကားသည့် ရွာဆုံညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မြေဝိုင်းသီချင်းကို ဟစ်၍ မြေဝိုင်းအကကို က၊လေ၏။

သူဝန်းကျင်မှာ ကလေး၊ လူကြီး နားနေခရီးသွားများက ရေသောက်ရင်း၊ ဆေးလိပ် ဖွာ၊ ကွမ်းဝါးရင်း အားပေးချီးမြှင့်ကြ၏။

အကြားဒြပ် ၃၃၃ ကားဇာတ်လို ငွေမကုန် ၃၃၃ ဟိုးရှေးရှေးက ကြံကြပုံ ၃၃၃ လှိုင်းမကြားဆိုင်းမပါ ၃၃၃ နံနံ ၃၃၃ သဘောဗုံရှည်လို ပတ်တောနဲ့ ၃၃၃ ဟော ၃၃၃ ဟော ၃၃၃ ဟော ၃၃၃ ကလိုခုန် ၃၃၃ တော ၃၃၃ တော ၃၃၃ တော ၃၃၃ ကျလို့နံ ဗေပေးဗုံ ၃၃၃ ဗေပေးဗုံ ၃၃၃ ဗေပေး ဗုံ ၃၃၃ ဟပ်ချိုး ၃၃၃ ဟပ်ချိုး ၃၃၃ ပလို့ ၃၃၃ မောင်ရိုလေး ၃၃၃ ဟေ့ ၃၃၃ ဗေပေး ၃၃၃ ဗုံ

ကြည့်စမ်း ... ကောင်းလိုက်သည့်ဟန်နယ်၊ ဇာတ်ထဲက သရုပ်ဖော်
ရှေးမြေပိုင်း မင်းသားလို အဟန့်၊ အတန့်၊ ဟန်ပန်နှင့် ဟဲနေ၏။

“တောင့်ထား အောင်မောင်းရေ”

“ဗျောမင်းသား ကိုလန်းတဲ့လားခင်ဗျ”

“သားရေ၂၂၂ လဲကျအောင် ကစမ်းပါကွယ့်။ အဟဲ ၂၂၂ ဟဲ ၂၂၂ ဟဲ
xxx”

အမူးသမားအချို့က မြှောက်ပေး၏။ ယပ်ခပ်ပေး၍ ပင့်ကြ၏။

“အားပေးကြတယ်လား”

“ဒါပေါ့ မင်းသားရဲ့။ အဟဲ ၂၂၂”

“အေး ... ဒါကြောင့်လေ သားသားလေး ဗျောမင်းသား ကိုကိုလန်းက
ဒီလို ပြောချင်၊ ကချင်သဗျ”

“ပြပါဦး ၂၂၂ ကိုကိုလန်းရဲ့၊ အဲ ... အဲ ... ကိုကိုလန်းရဲ့”

ပုဆိုး ၂၂၂ ထဘီ ၂၂၂ ဘယ်ဟာမှမကုန် ၂၂၂ ဘယ်ဟာမှမကုန် ၂၂၂
ဘယ် ဟာမှမကုန် ၂၂၂ ရိုး ၂၂၂ ပလီ ၂၂၂ ဒါက ၂၂၂ အစုံ ၂၂၂ ဒါက ၂၂၂ အစုံ ၂၂၂
ဒါက ၂၂၂ အစုံ ၂၂၂ စောင်ကြမ်းပိုက်ဆီး ၂၂၂ နှမလိုက်ကြီးကိုခြုံ ၂၂၂ ပလို့ ၂၂၂
မောင်ရို့လေး ၂၂၂ ဟေ့ ၂၂၂ ဗေဗေး ၂၂၂ ဗုံ ၂၂၂

“ဦးဖိုးစိန် သေပြီသေပြီနဲ့ ဒါ ... ဖိုးစိန်မဟုတ်လား ကိုပွေးရ”

“ဦးဖိုးစိန်အမြွှာပူးနဲ့ တူရဲ့ခင်ဗျ။ အေ့ ... ဝေ့ ...”

အမူးသမားများ မြှောက်ပင့်ချွန်ရင်း ပြောချင်ရာပြောကြ၏။

“တိတ်တိတ်နေကြပါကွ”

“ဘာကောင်တွေမှန်းကို မသိဘူး”

သီချင်းနားထောင်ချင်သည့် လူကြီးအချို့က အမူးသမားများကို
ငေါက်လိုက်၏။

“ဆိုပါဗျို့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ...” ။ ထည့်ကာ ၇၇၇ ထည့်ကာ ၇၇၇ လင်ကွင်းရယ်နဲ့
၇၇၇ ထမင်းတွေပုံ ၇၇၇ ဟင်းတွေပုံ ၇၇၇ ထည့်ကာ ၇၇၇ ထည့်ကာ ၇၇၇
လင်ကွင်းရယ်နဲ့ ထမင်းတွေပုံ ၇၇၇ ဟင်းတွေပုံ ၇၇၇ နှိုက်လူကုန် ၇၇၇ နှိုက်လူကုန်
၇၇၇ နှိုက်ကြ လူကုန် ၇၇၇ ဇာတ်ဆရာအနံ ၇၇၇ ဖက်ခြောက်လိပ်မပေးနိုင်လို့ ၇၇၇
ဆေးရွက်ကိုပုံ ၇၇၇ ဗေးမိန့်ပုံ ၇၇၇

အင်း ... သည်အရူးကလည်း ပေါ့သေးသေး ဟုတ်ဟန်မထင်။
ဒိုးမင်းသားပဲလား၊ ဘာလဲပဲ။ သည်မှာ သူက လက်ထဲက သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးကို
မြှောက်ရင်းမှ ...

လေးကောက်ကြီးနဲ့ သူဟန်သွင်းပုံ ၇၇၇ ကိန်းကြပ်ကြပ်နံ
မိန်းပတ်ပတ်ထုံ ၇၇၇ အတီးလေးတွင်မှ ၇၇၇ မင်းသမီးရဲ့ထဘီပေါက် ဟောဒီလို
၇၇၇ ဟောဒီလို လေးကောက် ကြီးနဲ့ခိတ်ကာဆွဲ ၇၇၇ တစ်ပွဲလုံးညှပ်လို့ ၇၇၇
တစ်ပွဲလုံးဆူလို့ ၇၇၇ သိမ့်သိမ့်တုန် ၇၇၇ မင်းသမီးပေါင်နား ၇၇၇ မင်းသားကပ် ၇၇၇
မစဉ်းစားတတ် ၇၇၇ ပတ်ပတ် ၇၇၇ က,လို့ ၇၇၇ မိန့်ပုံ

သူသည် သီချင်းဆုံးသည်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးကို လေးကိုင်းလို
ရာမသမင် လိုက် က,သကဲ့သို့ ကိုင်ပြီး တစ်လမ်းချင်း မြေဝိုင်းမင်းသားများ
က,သကဲ့သို့ ရင်ကော့၊ ခါးလှည့် က,နေရကား ကလေးရော၊ လူကြီးပါ
မျက်နှာပေးပြောင်လွန်း၍ သဘောကျနေ ကြစဉ် ...

အမူးသမား ရွာကျော်ရပ်ကျော် ငချစ်ပွေးက မြေဝိုင်းမင်းစား
စိတ်မနှံ့သူ၏ ပုဆိုးကို ဖြုန်းခနဲ ဆွဲခွာချ၍ ယူပြေးလေရာ မင်းသားကြီး
အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်ဆဲရေးတော့၏ ။

အဆဲမျိုးစုံကို လင်္ကာကဗျာနဘေများနှင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီးနောက်
သူ့စောင် တောင်ရှည်ကို မြှောက်ပြီး အေဝးမှ မျက်နှာပြောင်နေသည့်
ငချစ်ပွေးနောက်သို့ အုတ်ခဲကျိုး ဘယ်ညာကိုင်ကာ ပြေးလိုက်ရကား ငချစ်ပွေး
အသားကုန်ပြေးရတော့၏။

ပြေးရင် အုတ်ခဲကျိုးနှင့်ပစ်၏။

တစ်ချက်ပစ်လိုက်သော အုတ်ခဲကျိုးသည် လူပြောင်အမူးသမား
ငချစ်ပွေး၏ ကျော ကုန်းကို ထိမှန်၍ ချစ်ပွေး လဲကျသွား၏။

ချစ်ပွေး အပြေးမြန်လို့ နို့မို့ အရူးမြေဝိုင်းမင်းသားကြီး၏ လက်ချက်နှင့်
အခန့်မသင့် လျှင် ပွဲချင်းပြီးနိုင်လေ၏။

မြေဝိုင်းမင်းသား အရူးကြီးကလည်း ဆိုခဲ့သလိုပါပဲ။ ရွာစဉ်လှည့်၊
ရပ်စဉ်လှည့်၍ ဆို၏။ က၏။ အမူးသမားပေါင်းစုံကလည်း စ၏။ နောက်ပြောင်၏။
သူကလည်း ထိုအခါ အသားကုန်ဆဲပြီး ပွဲကြမ်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရွာဝန်းကျင်ကား ...

ငင်းအရူးမင်းသားနှစ်လက်ကြောင့် ပျင်းရသည်မရှိ၊ နေ့စဉ်
အပျော်များဖြင့် စည်ဝေ လျက်ရှိနေရတော့၏။

အခန်း(၃)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရွာထဲသို့ လူထူးဆန်း အရူးကြီးတစ်ဦး
ရောက်ရှိလာပြန် ၏။ ရွာသူကြီး ဦးငါးဒန်သည် ရွာမှာ အရူးများ ဓာတ်ကျနေ၍
ဒီပါအေးမြရွာကို အရူးကွန်းခို ရွာဟု ပြောင်းရန် စိတ်ကူးရကြောင်း
လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ ပြောခဲ့ရ၏။

တတိယမြောက်အရူး၏ အသွင်လက္ခဏာကို ကြည့်ကြကုန်လော့။

အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ၏။

မျက်နှာက ဆယ်ပြားစေ့ထောင်ထားသလို လေးထောင့်စပ်စပ်ကြီး။

ကောက်ကွေး ရှည်လျားလှသော ဆံပင်များက ဆီမလိမ်းကျံဘဲ
နောက်ကျောပခုံးပေါ်မှာ ဝဲကျနေ၏ ။

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူကုပ်ကုပ်ကြီးက ကွမ်းတံတွေးများ
ပေကျံကာ ရွံစရာကောင်းလှ၏ ။

သူသည် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရင်ဘတ်ကွဲကြီးကို ဝတ်ထားရကား
သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှ အင်း၊ စ.မ ကွက်၊ မင်ကြောင်များကို အထင်းသား မြင်နေရ၏ ။
လက်ခုံ၊ လက်ဖျံများပေါ်မှလည်း အင်း၊ စ.မ၊ အကွရာ စာတန်းများ၊ အကွက်များကို
တန်းစီမြင်နေရ၏ ။

အရူးကြီးသည် ပုဆိုးအဖြူအနက်ကွက်၊ အရောင်အဆင်းမပေါ်၊
အောက်နားကွဲကြီး ကို ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ဝတ်ပြီး လွယ်အိတ်အညိုရောင်
ဖောင်းဖောင်းကြီးကိုလွယ်ကာ ရွာတော် နတ်ကွန်းအောက်မှာ နတ်ချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ဟစ်၍ က,နေ၏ ။

ရွှေဖျင်းညီနောင် ၇၇၇ ဖောင်တော်စီးပါလို့ ၇၇၇ ရေလှိုင်းတွေက
တဖွေးဖွေး ၇၇၇ ရေလှိုင်းတွေက တဖွေးဖွေး ၇၇၇ နတ်နန်းရယ် ၇၇၇ သာလှတယ်
၇၇၇ ရွှေနန်းရယ် ၇၇၇ သာလှတယ် ၇၇၇ ရွှေနန်းရယ် ၇၇၇ သာလှတယ် ၇၇၇
နတ်နန်းကြီးရယ် ၇၇၇ သာလှတယ် ၇၇၇ ဆီးကြိုပုံ၊ ၇၇၇ နှမများရယ် ၇၇၇
ပြေးကြိုပုံ၊ ၇၇၇ ညီတော်များရယ် ၇၇၇ လှမ်းကြိုပုံ၊ ၇၇၇ ညီတော်များရယ် ၇၇၇
ပွေ့ကြိုပုံ၊ ၇၇၇ နှမများရယ် ၇၇၇ ယီး လေးလေး ၇၇၇ ယီးလေးလေး ၇၇၇ လေး ၇၇၇
လေး ၇၇၇ ယီးလေး ၇၇၇ ယီးလေးယို ၇၇၇

ဗြဲတ်စဖျင်းတောင်း အရူးလိုလူကြီးသည် နတ်ချင်းကို အသံဝါကြီးနှင့်
ဟစ်ဆိုလိုက် ပြီးသောအခါ ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းကို လှည့်ပတ်၍ က,လေ၏ ။

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြုံတိုင်းကား သူမ အစဉ်သဖြင့် ရိုသေပြီး

လုပ်ကိုင်စားသောက် နေသည့် နတ်ကွန်းရှေ့မှာ ထူးဆန်းသော အရူးလိုလူကြီးက
ရွှေဖျင်းညီနောင်နတ်ချင်းနှင့် ရွှင်မြူးအားရစွာ သီဆိုကပြ
အပျော်တော်ဆက်နေသည်ကို မြင်သော် ...

ဒါ ... အတိတ်နိမိတ်ကောင်းပဲဟဲ့ ဟူပြီး သား၊ မြေး၊ တပည့်များနှင့်အတူ
လက်ခုပ် ဩဘာပေး၍ ကြည်နူးကြလေ၏။

တတိယမြောက် အရူးကြီးတစ်ဦး ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းရှေ့မှာ
အပျော်တော်ဆက် နေသည်ဟူသည့် သတင်းကို ကြားကြသောအခါ ရွာထဲက
ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမများ စပ်စုရန် အပြေးအလွှား
ရောက်လာကြပြန်၏။

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များလာလေ၊ အရူးလိုလူကြီးက နတ်ချင်းများကို
တစ်ပုဒ်ပြီး တစ် ပုဒ် ဟစ်လေ၏။ လူတွေက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် အရူးကြီးကို
အလွန်သဘောကျပြီး ခင်မင်သွား ကြ၏။

သည်မှာ နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ကြုံတိုင်းကို အခြားနတ်ကတော်များက
ကပ်၍ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ကြုံတိုင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

အရူးလိုလူကြီးသည် ဆိုရ၊ က၊ရ မောသွား၍ လက်ခုံနှင့်
နဖူးမှချွေးသီးများကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြုံတိုင်းက အလိုက်သိစွာ
သောက်ရေတစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ...

“အဘ ... ရေကြည်တော်များ ဆက်ပါတယ်ရှင့်”

“ဟေ ... ရေကြည်တော် ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ...”

“အိမ်း ... အိမ်း ... ငါ့သမီးကြီးက ဘယ်သူ ...”

“ဒေါ်ကြုံတိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ် အဘရှင်”

“အိမ်း ... ငါ့သမီးကြီး မကြုံတိုင်း ငါ့ကို ရေတိုက်ရခြင်း အကျိုးကြောင့် ... မှန်းစမ်း ... ညည်းလက်ဝါး”

အရူးလိုလူကြီးသည် ပြောရင်းမှ နတ်ကတော် ဒေါ်ကြုံတိုင်း၏ လက်ဝါးကို သူ့လက် ကြမ်းကြီးဖြင့် လှမ်းဖြန့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အလို ... ငါ့သမီး ခုနစ်ရက်အတွင်း ကောင်းစားတော့မှာပါလားဟဲ့”

“တကယ်လားဟင် အဘ”

“အိမ်း ... ငါပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် စောင့်ကြည့်သမီးရေ”

“အဘပြောတဲ့ နိမိတ်စကားအတိုင်း ဖြစ်ရပါလို၏ အဘရှင်”

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြုံတိုင်းသည် နိမိတ်၊ တဘောင်၊ စနည်း၊ ဘဝေါ၊ အိပ်မက်များကို ယုံကြည်ကိုးစား အလေးထားသူပီပီ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး အရူးလို လူထူးဆန်းကြီးကို ရိုရိုသေသေ ထိုင်ကန်တော့လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အမူးသမားအချို့နှင့် ကာလသားလူရွယ်အချို့က အော်ဟစ်ကြ၏

။

“ဗျို့ ... ဘကြီး။ နောက်တစ်ပုဒ် ဆိုပါဦးဗျ”

“အကလေးနဲ့ လုပ်ပါဗျို့”

“ပြည်လှဖေသီချင်းရရင် ဆိုပါဗျ ဘကြီးရ”

“ပွဲတောင်းကြတာလားဟေ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျို့”

“ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... ဘကြီးရ၊ ဘကြီးက အသံကောင်း၊ ရုပ်ချောကြီးဥစ္စာ”

“သရဲလေးအောင်စိန်လို့ ပြောတာလားကွ ... ဟေ”

“မြန်မြန်ဆိုပါ ဘကြီးရ”

“အိမ်း ... အိမ်း ... ဆိုရတာ ပေါ့ကွာ ... အဟမ်း ... အဟမ်း ... ဝှို ...”

၎င်းနောက် အရူးလိုအဘိုးကြီးသည် တေးရေးဆရာကြီး ဦးသက်တင် (ပဲခူး)ရေးသား ပြီး အဆိုတော် ခင်မောင်ရင်သီဆိုခဲ့သည့် စကြာသိုက် သီချင်းကို သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှာရပ်၍ ဟစ်လေ၏။

မြန်မာတို့ ၇၇၇ နောင်အစဉ်တကယ်နိုင်မည် ၇၇၇
အောင်ပင်လယ်ကန်ကြီးနှင့် ၇၇၇ ရေညိုခြောက်ခဲ့ပါပြီ ၇၇၇
ဆောင်ပလ္လင်ကွယ်ပြီးတော့ ၇၇၇ ရွှေဗဟိုပျောက်ခဲ့ပါပြီ ၇၇၇ ရေစီးတစ်ခါ ၇၇၇
ရေသာတစ်လှည့်စီမို့ ၇၇၇ အားမလျှော့နဲ့အတည် ၇၇၇ ကိန်း ရယ် ၇၇၇ ခန်းရယ် ၇၇၇
ဆန်းကြယ်ပါသည် ၇၇၇ စကြာသိုက်တဘောင် ၇၇၇ စာဆို ပြောပေသည် ၇၇၇
အင်းကို ၇၇၇ ဟင်္သာဆင်းမည် ၇၇၇ ဆင်းရင်လေးနဲ့ခွင်းမည် ၇၇၇ ထိုမှဆိုးကို ၇၇၇
ထီးရိုးရိုက်မည် ၇၇၇ ထီးရိုးကို ၇၇၇ မိုးကြိုးပစ်မတဲ့ ၇၇၇ စာရှိပါသည် ၇၇၇
ထောင့်သုံးရာတစ်ခုကစ၍ ၇၇၇ ရတနာဆိုတာ ၇၇၇ လိုရာရနိုင်ပြီ ၇၇၇

ကျွန်ုပ်တို့က အရူးကြီးဟု ထင်မြင်ယူခဲ့သော
ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံဝတ်လူကြီးသည် စကြာသိုက်သီချင်းကို အသံဟန်မာန်ဌာန်နှင့်
ဟစ်နေ၏။

စကြာသိုက်သီချင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေစဉ်
အနှောင့်အယှက်က ရောက်၍ လာတော့၏။

အခြားမဟုတ် ... ယခင်က ရွာဝန်းကျင် အလျင်ရောက်နေသည့်
အရူးနှစ်ယောက် အော်ဟစ်၍ အပြေးအလွှား ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေ၏။

တစ်ဦးကား ငိုချင်းသည်အရူးဖြစ်လေ၏။ သူသည်
လူအုပ်ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ဖျင်ကြမ်း တိုက်ပုံဝတ် အရူးလိုဘကြီးရှေ့မှာ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ဟစ်၍ ရင်ထုလေ၏။

သူသည် သုဒ္ဓေါဒနငိုချင်းကို ရင်ထု၍ ဟစ်လေ၏။

စကြဝဠာတစ်သောင်းက ကျော်တယ် ၇၇၇ ဘဂဝါအလောင်းတော်
မြတ်ရတနာ ပွားပါတဲ့ ၇၇၇ နတ်ရွာလားသူ သားမယ်တော်ရဲ့ ၇၇၇
ငါးဆယ်ကျော်အချိန်ကျကာမှ ၇၇၇ အမလေး ၇၇၇ သိန်းသမ္ဘာညှိုး ၇၇၇ ဟိုး ၇၇၇ ဟိုး
၇၇၇ အချစ်ဟောင်းကို ပယ် တယ်လေလေ ၇၇၇ ရှစ်သောင်းဆွေတော်အလယ်၌ xxx
အန္တရာယ်လွယ်ကာ ပြလိုက် သလိုပ ၇၇၇ တန်ချင်သူ ပြန်ချင်လှတာကြောင့် ၇၇၇
မဟီဘွေ ၇၇၇ ဒီနေ့သမှာ မာယာရေ ၇၇၇ ဟေ့ ၇၇၇ အမလေး ၇၇၇
မွှေးလိုက်မယ်နော် ၇၇၇ အမလေး ၇၇၇ သေရချက် ဆိုး ၇၇၇ ဟိုး ၇၇၇ သေ ၇၇၇ ရ
၇၇၇ ချက် ၇၇၇ ဆိုး ၇၇၇

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းသစ်များကြောင့် ဘာများ
ဖြစ်လာကြ ဦးမှာပါလိမ့်ဟု စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ငိုချင်းသည်အရူးသည် မာယာဒေဝီမီးဖွားပြီး ကွယ်လွန်၍
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးငိုသည့် ငိုချင်းကို ရင်ထု၍ အဘတိုက်ပုံကြီး၏ ခြေအစုံကို
ပြေးဖက်ကာ ငိုလေ၏။

သည်အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များ
စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဗျောမင်းသား၊ မြေဝိုင်းမင်းသားအရူးက ပြေးဝင်လာပြီး
ဟစ်ပြန်လေတော့၏။ က, ပြန်တော့ ၏။

ဟိုရှေးတုန်းက ၇၇၇ တီးတဲ့ဗုံရှည် ၇၇၇ ဆိုင်းတွေဝိုင်းတွေ ၇၇၇
မပေါ်သေးတော့ ၇၇၇ ပြောရဦးမယ် ၇၇၇ ပျို့ဖုန်းကြွယ် ၇၇၇
ရေအိုးကြီးလောက်ရှိပေလိမ့်မယ် ၇၇၇ စဉ့်အိုးကြီးလောက်ရှိပေလိမ့်မယ် ၇၇၇

ပုံရည်ကြီးလို့ခေါ်ပါတယ် ၇၇၇ ရှေးရှေးတုန်းက တီးက,တယ် ၇၇၇
ဇာတ်သမားဟန်တွေ ၇၇၇ လွမ်းချင်ပါတယ် ၇၇၇ ဇာတ်သမား ဟန်တွေ ၇၇၇
ကချင်လှတယ် ၇၇၇ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲကာ ၇၇၇ ကလိုက်မယ် ၇၇၇
အရောင်တွေမခြယ် ၇၇၇ ပင်ကိုအလှပါကွယ် ၇၇၇ အဲဒါတွေ ပြန်တွေးမိရင် ၇၇၇
ရင်ထဲ မှာလည်း ၇၇၇ တကယ်ပဲလွမ်းတယ် ၇၇၇ အဟုတ်တကယ် မြင်ယောင်မိတော့
၇၇၇ တယ် ၇၇၇

မြေဝိုင်းမင်းသား အရူးသည် စောင်ကျားကြိုကို ခါးမှာတပ်ပြီး
မြရာရွက်သီခေါင်းပေါင်း နှင့် အားရပါးရ ကပြီးနောက် ဘာမပြော ညာမပြော
လူထူးဆန်းဘတိုက်ပုံအနီးမှာ နူးတုပ် ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ...

သည်နေ့ ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းရှေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား လူထူးလူဆန်း
အရူးသုံးယောက် ဆုံစည်းပြီး အရူးဘဝသရုပ်ကို ဖော်ထုတ်နေကြ၏။ သည်မှာပဲ
ဘတိုက်ပုံ အရူးလိုလူကြီးက ၎င်းအရူးနှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍
ကရုဏာမျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ဟဲ့ ... သားတို့”

“သားငယ်တို့ ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ငိုချင်းသည်အရူးက ငိုသံနှော၍ ထူးလေ၏။

“ဟိုဘက် သားငယ်ရော”

“အခစားရောက်ကြောင်းပါ အဘဘုရား”

အလဲ့ ... မြေဝိုင်းမင်းသား အရူးကလည်း ဇာတ်ထဲက
မင်းသားကြီးများလို လေသံ နှင့်ဆို၏။

“အကြွေးဆပ်လို့ ကုန်ပြီလားဟဲ့”

“အတိုင်းနဲ့အရင်း မနည်းတော့ပါဘူး ... အဘရဲ့။ အဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငဲ့ ...”

“ဟိုသားကြီးရော”

“ကျေဖို့ကောင်းပါပြီ အဘဘုရား ... ကျေဖို့ကောင်းပါပြီ ဘုရား”

ပရိတ်သတ်အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူတို့ချင်း ပြောနေသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်အသွားအလာကို မည်သူမျှ နားမလည်ကြ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်က စဉ်းစား၏ ။

ဤသူရူးသုံးယောက်သည် သာမန်လူ အရူးများတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဟို ... ဖျင်ကြမ်း တိုက်ပုံနှင့် အရူးကြီးက ပိုထူးဆန်း၏ ။ ကြည့်လေ သူ့ကို အခြားအရူးနှစ်ယောက်က ဦး တိုက်၊ ဦးခိုက်၍ သြဝါဒခံယူသလို လုပ်နေကြ၏ ။

“အကြွေးဆပ်လို့ ကုန်ပြီလား” ... တဲ့။

“ဘာအကြွေးလဲ ...”

“ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စလား။ မဖြစ်နိုင် ... သူတို့အားလုံး ငွေမရှိသည့် အရူးများချည်း သာ”

ဒါဖြင့် ဘာအကြွေးလဲ။

မဟုတ်မှလွဲရော ...။ ဘဝဝဋ်ကြွေးများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သည်မှာ ဘတိုက်ပုံအရူးကြီးက ပြောလေ၏ ။

“အိမ်း ... ဟုတ်ပေသကွယ်။ ငါ့သားများ အကြွေးကျေဖို့အချိန်တန်ပြီကွယ်။ လက်ဝါး ဖြန့်ကြစမ်း”

အရူးနှစ်ယောက် အဘိုးကြီး အမိန့်အတိုင်း သူတို့လက်ဝါးများကို ဖြန့်ပြကြ၏ ။ မျက် တောင်မွေးများဖြူနေသည့် ဘတိုက်ပုံအရူးကြီးက

သူတို့လက်ဝါးများကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးသောအခါ ...

“ဟဲ့ ... သမီးတော်ကြီး မိကြုံတိုင်း”

“ရှင် ... အဘ”

“အဘကို ရေသန့်သန့်တစ်ခွက် ပေးစမ်းလဟဲ့”

“ရမယ် အဘ ... ခဏလေး”

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြုံတိုင်းက ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးလိုက်၏။ ဘတိုက်ပုံ အရူးကြီးက သောက်ရေခွက်ကို ကိုင်၍ သစ္စာစကားများ ဆိုလေ၏။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးနှင့် ဆရာသခင်၊ အမိ၊ အဖ၊ ကျေးဇူးရှင် အထက်ဆရာတော်ကြီးများဘုရား။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့အချိန်ထိ ပဉ္စသီလ ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၍ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီများတည်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာအကျိုး ဆောင် ရွက်ခဲ့ပါသည်ဘုရား။ မကောင်းသူပယ်၍ ကောင်းသူကိုလည်း ကယ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ဤ မှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ဤရေသည် အနန္တောအနန္တ ငါးပါးနှင့် အထက်ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ ချီးမြှင့်သည့် သိဒ္ဓိမြောက် ဆေးဩသဓရေစင်ဖြစ်ပြီး ဤရေစင်သိဒ္ဓိတန်ခိုးနှင့် ဘဝဝဋ်ကြွေးဆပ်နေရသော အရူးနှစ်ယောက် ရောဂါပျောက်၍ တိုင်းကျိုး ပြည်ကျိုး ဘာ သာသနာ အကျိုးပြုနိုင်သည့် လူကောင်းနှစ်ဦး ဖြစ်ကြပါစေသတည်း”

သို့ကလို သစ္စာပြုပြီးနောက် ၎င်းရေစင်ကို အရူးလူရွယ်နှစ်ဦးအား တိုက်လေ၏။ ဦးခေါင်းကို တောက်ဆတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုသစ္စာရေစင်ကို သောက်ပြီးသောအခါ အရူးနှစ်ဦး သည် လက်အုပ်ကိုယ်စီချီ၍ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် ကန်တော့ပြီး လူအုပ်ကြားမှ အေဝး အပြင်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့ ... သားတို့၊ သမီးတို့ နားထောင်ကြကွယံ။ ယက်သဲ့ကြား ငါးတင်၊

တင်တဲ့ငါး၊ ကြောင်စား၊ ကျန်တဲ့ငါးမှ ဘုရားမ လိမ့်မကွယ့်။ ဒါကြောင့်
ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တ အနန္တ ငါးပါး မမေ့ကြနဲ့။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအယူကို ယူကြ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
မဖြစ်စေနဲ့။ လူလူချင်း နိုင်ထက်ကလူ မပြုကြနဲ့။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊
ဥပေက္ခာတရားနဲ့အညီ စောင့်ရှောက်ကြ။ ရိုင်းပင်း ကူညီကြ။ သမ္မာအာဇီဝနဲ့
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကြ။ မိစ္ဆာအာဇီဝနဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟပင်လယ်မှာ
အစွမ်းကုန် မနစ်မွန်းကြနဲ့။ အရှေ့အရပ်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါနေသို့
လင်းပြီဟေ့။ ဒါကြောင့်မို့ ...”

“အင်းကိုဟင်္သာဆင်းမည် ဆင်းရင် လေးနဲ့ခွင်းမည် ထိုမှဆိုကို
ထီးရိုးရိုက်မည် ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ် မတဲ့ စာရှိပါသည် ထောင့်သုံးရာတစ်ခုကစ၍
ရတနာဆိုတာ လိုရာရ နိုင်ပြီ”

“ရော့ဟေ့ စားကြဟဲ့။ အဲဒါ သိကြားမင်းကုမ္မဏီက လုပ်တဲ့ သိကြားလုံး။
သိကြ ကြားကြ စားကြဟဲ့”

ဘတိုက်ပုံအရူးကြီးသည် စကြာသိုက်သီချင်းကို ဆိုရင်းမှ လွယ်အိတ်ထဲ
လက်နှိုက် ၍ သကြားလုံးများကို ကြဲလေ၏ ။ ကြဲသမှ အရပ်လေးမျက်နှာ အစုံကြ၏
လူအားလုံးက ဝမ်းသာအားရ ကောက်၍ စားကြ၏ ။

သကြားလုံး အတော်များများကို ကြဲပြီးနောက် အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်
... ဆင်းရင် လေးနဲ့ခွင်းမည် ဟူသည့် စကြာသိုက် သီချင်းကို
ထပ်ကာတလဲလဲသီဆိုပြီး ရွာထဲမှ ပြေး ထွက်၍ သွားလေ၏ ။

အခန်း(၄)

ထူးဆန်းလှပေစွ။ တိုက်ဆိုင်သည်ပဲလား။ အရူးစကား
မှန်သည်ပဲလားမသိ။

နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ကြုံတိုင်း ပန်းပင်စိုက်ရန် မြေကြီးတူးရင်း
မြေကြီးထဲက ငွေဒင်္ဂါး အိုးတစ်အိုး ရလေ၏ ။

ငွေဒင်္ဂါးစုစုပေါင်း ပြားရေ နှစ်ရာခန့်ရှိ။ ငွေအစစ်ဖြစ်၏။

ရှေးဟောင်းငွေဒင်္ဂါးဖြစ်၍ ဈေးကောင်းရရကား နေ့ချင်းညချင်း ဒေါ်ကြုံတိုင်း ချမ်းသာသွားလေ၏။

ဘတိုက်ပုံ အရူးလိုလူကြီး ဗေဒင်လက္ခဏာဟောချက် မှန်လေခြင်းဟူသော စကား သည် ရွာနီးဝန်းကျင်မှာ ပျံ့သွားလေ၏။

ဒေါ်ကြုံတိုင်းသည် ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းကို ကျကျနနပြုပြင်၏။ ရွာဦးကျောင်း သိမ် ပျက်နေသည်ကို ပြုပြင်၏။

ရဟန်းအပါး (၂၀)ကိုပင့်ဖိတ်၍ သင်္ကန်းတစ်စုံစီ ကပ်လှူ၏။ လူပရိတ်သတ်ကို ထမင်းကျွေး၏။

၎င်းအလှူနေ့မတိုင်မီ ဘတိုက်ပုံအရူးကြီးကို သူကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ရှာ၏။ မတွေ့သော် လူလွှတ်၍ ရှာခိုင်း၏။

ဘတိုက်ပုံကြီးကို ဘယ်လိုမှရှာမရ။ ဟိုရွာသည်ရွာ လျှောက်၍ စကြာသိုက်သီချင်း ကိုဆိုပြီး ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်ဟု လိုက်အော်နေသည်ဟု ကြားရ၏။

ဒေါ်ကြုံတိုင်း၏ ကုသိုလ်တော်အလှူနေ့မှာ လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံကြီး ရောက်မလာ သော်လည်း အံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဧည့်သည်နှစ်ဦးရောက်လာခဲ့၏။

၎င်းနှစ်ယောက်ကား ...

ငိုချင်းသည်အရူနှင့် မြေဝိုင်းမင်းသားအရူးတို့တည်း။

သူတို့သည် နတ်ကတော်ဒေါ်ကြုံတိုင်း၏ အလှူသို့ အရူးဘဝနှင့် ရောက်လာကြသည် မဟုတ်။ လူကောင်းဘဝနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှများဝတ်၍ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လာရောက် စားသောက်ကြရကား ...

ကျွန်ုပ်တို့တစ်ရွာလုံး အံ့ဩကုန်ကြ၏။

သည်မှာ ဒေါ်ကြုံတိုင်းက မေး၏။

“မင်းတို့ ဟိုရောဂါ ပျောက်သွားကြပြီလားဟင်”

“ပျောက်သွားပါပြီ အမေ”

“ဟေ ... ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ လူလေးတို့ရယ်”

“ဟို ... ဘကြီးတိုက်ပုံရဲ့ သစ္စာရေစင်ကို သောက်ပြီးနောက်ပိုင်း
ရောဂါပျောက်သွား တာပါခင်ဗျ”

“အို ... ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ လူလေးတို့ရယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့နာမည်က
ဘယ်လိုများ ခေါ်ကြသတုံးဟဲ့”

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်ငွေလရောင်တဲ့”

ငိုချင်းသည်အရူးဖြစ်ခဲ့သူ လူရွယ်ကပြောလေ၏။

“မင်းကရောကွယ်”

“ကျွန်တော့်အမည်က မောင်ရွှေလရောင်တဲ့ အမေ”

“ဟေ ... မင်းတို့က ညီအစ်ကိုလား

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ခုမှ သိပြီး ခင်သွားကြတာပါ”

“အမေဝမ်းသာလိုက်တာ သားတို့ရယ်။ တို့များရဲ့ အဘဦးတိုက်ပုံကြီးဟာ
အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါကွယ်။ သူဟာ မင်းတို့၊ ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အစစ်ပဲ
သားတို့ရဲ့။ မင်းတို့ အဘကို တွေ့ကြသေးလားဟင်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ရှာနေတာပဲ အမေ။

ကျေးဇူးဆပ်ချင်လွန်းလို့ပါ။ ကျွန် တော်တို့ဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးများပါ
အမေရယ်။ ဘဝကံဝဋ်ကြွေးကြောင့် စိတ်ရော ဂါ ခံစားခဲ့ရသူများပါ။

ကျေးဇူးရှင်အဘရဲ့ မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ သိဒ္ဓိတန်ခိုးကြောင့် အခုလို လူ ကောင်းဘဝ

ရောက်ခဲ့ရတာ ပါ။ သူ့ကို လိုက်ရှာပေမင့် ဘယ်လိုမှ မတွေ့သေးဘူးခင်ဗျ။
တွေ့လွဲလေးတွေ လွဲနေတာပဲ။ တွေ့ရင် အမေ့ဆီကို အပါခေါ်ခဲ့ပါ့မယ် အမေ”

“အေး ... အေး ... ခေါ်ခဲ့ပါ သားတို့ရယ်။ အမေလည်း
အဘကျေးဇူးရှင်ကြီးကို အိမ်ဦးခန်းမှာထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်လို့ပါ
သားတို့ရယ်”

“စိတ်ချပါ အမေ”

၎င်းနောက် ရေစက်ချပြီးသောအခါ အသီးသီး ပြန်သွားကြလေ၏ ။
တစ်နေ့သော အခါ ကျွန်ုပ်သည် အမည်မသိရသော လူထူးဆန်း
ဘတိုက်ပုံကြီးအကြောင်းကို ခရီးသွားရင် ကြားခဲ့ရလေ၏ ။

ကျီးပင်ကန်ရွာမှာ ဖြစ်သည်တဲ့။

သည့်နောက် ဧရပ်ပေါ်မှာနေပြီး လူနာများကို ရေစင်ရေမန်းနှင့်
ဆေးကုပေး၏ ။ လူ အများဖြစ်နေသည့် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရောဂါများ
ပျောက်သွားလေ၏ တဲ့။ သည့်နောက် လို အပ်သူများကို ဗေဒင်လက္ခဏာများ
ဟောပြောလေ၏ ဟု သိရ၏ ။

တစ်နေ့သောအခါ ဘတိုက်ပုံရှိရာဧရပ်သို့ လူနှစ်ဦးရောက်လာကြ၏ ။

လူနှစ်ဦးကား မည်းမည်း၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီး များဖြစ်၏ ။
မျက်နှာကို ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားပြီး သူတို့က ဘတိုက်ပုံကို မေးကြ၏ ။

“အဘိုးကြီး ...”

“ခင်ဗျား ... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ထီးရိုးကို
မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်လို့ လျှောက်အော်နေတာလဲ”

“ဗျာ ... ဒါ သီချင်းပါခင်ဗျာ တေးရေး ဆရာဦးသက်တင်(ပဲခူး)ကရေးပြီး

တယော ပညာရှင် ဦးသာဒွန်း(ပဲခူး)က အသံသွင်းထားတဲ့ သီချင်းပါ။ ဒီသီချင်းကို အဆိုတော် ဓာတ် ရှင်မင်းသား ခင်မောင်ရင်က ဓာတ်ပြားသွင်း ဆိုထားတာပါ။ စကြာသိုက်လို့ အမည်ရပါ တယ် ခင်ဗျ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ခင်ဗျား လျှောက်ဆိုနေတာလဲ”

“အဲ ... အဲ ... အဲ ...”

ဘတိုက်ပုံက ထစ်နေ၏ ။ သူတို့ ဘာကောင်မှန်းမသိရ။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကလား၊ စုံထောက် အဖွဲ့များလား ...။ ခေတ်ကာလက လွတ်လပ်ရေး ခေတ်ဦးကာလ။ ရောင်စုံသောင်းကျန်း သူနှင့် လူဆိုးလူမိုက်များ နေရာအနှံ့အပြား ဆူပူနေသည့် အခါသမယဖြစ်၏ ။

“ပြောလေဗျာ”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ... ဟို ... အင်းဝဆင်ဖြူရှင်မင်းရယ်၊

ဟံသာဝတီပြည့်ရှင်မင်းရယ်၊ အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျရယ်၊ သီပေါမင်းရယ်အကြောင်း ရေးထားလို့ ဆို ကောင်းတာနဲ့ ဆိုတာပါခင်ဗျာ”

သည်မှာ လူမည်းမည်း ၊ မြင့်မြင့်ကြီးက ဘတိုက်ပုံကို စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အဲ ... ဘတိုက်ပုံလို့ ခေါ်ကြသဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်ရွာသား၊ အရပ်သားလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနော်”

“ပု ... ပုပွားကပါ”

“နောက်ကို ခင်ဗျား ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်ဆိုတဲ့ သီချင်း လုံးဝ မဆိုနဲ့၊ ကြားလား ...”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“တားနေတဲ့ကြားက လိုက်ဆိုနေရင် ဒါဖြစ်သွားမယ်”

“အမလေး ...”

ဘတိုက်ပုံ လန့်သွားသည်။ သူမမြင်လိုက်ရသည်ကား

လူညိုညိုမည်းမည်းကြီးက လွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို လျှပ်ပြက်သလို ထုတ်ပြီး သူ့နဖူးမှာ တော့လိုက်သော ကြောင့်ဖြစ်၏ ။

၎င်းပစ္စည်းကား ...

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ဖြစ်လေသတည်း။

လူမည်းကြီးနှစ်ဦးသည် ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီးနောက် ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ လေ၏ ။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဦးချက်သိုးက ပုန်းကွယ်နေရာမှ မြင်လိုက်၊ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားသိရလေ၏ ။

ထိုနေ့၊ ထိုရက်မှစ၍ လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံဆိုသူ အဘိုးကြီး ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ...

၎င်းဆိုနေကျ ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည်ဆိုသည့် စကြာသိုက် သီချင်းကိုလည်း ရွာသားများ လုံးဝမကြားရဟု သိရလေသည်။

အခန်း(၅)

ဖြစ်စဉ်များသည် အလွန်ကို အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏ ။

တိုက်ဆိုင်မှုများကလည်း ဆန်းကြယ်လှ၏ ။ ဆန်းကြယ်လွန်း၍ ဂမ္ဘီရဟုဆိုရလေမည်လား။

တစ်ည ...

သန်းခေါင်ကျော်မှာဖြစ်၏ ။

နတ်ကတော် ဒေါ်ကြူတိုင်းအိမ်သို့ ဓားပြများ ဝင်၍ စီးနင်း၏ ။

ဓားပြများမျက်နှာမှာ ခေါင်းစွပ်နှင့် အဝတ်များပေါင်းထား၊
စည်းထားကြသည်။ သူတို့ လက်ထဲမှာ ဓားရှည်က သုံးလက်၊ သေနတ်က နှစ်လက်။

ဦးစွာ ဒေါ်ကြုံတိုင်းတို့မိသားစုကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး
ငွေဒင်္ဂါးများထုတ်ပေးရန် ပြောကြသည်။

“နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ဆရာကြီးတို့ရယ်”

ဒေါ်ကြုံတိုင်းက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပြော၏ ။

“ဖောင်း ...”

“မလေး”

လူဆိုးဓားပြခေါင်းဆောင်က ဒေါ်ကြုံတိုင်းရဲ့ ရင်ဝကို
ဆောင့်ကန်လိုက်၏ ။ မည်သူမျှ မအော်ရဲ။ ဓားနှင့်မိုး၊ သေနတ်နှင့် တွေ့ထားကြ၏ ။

သည်မှာ လူဆိုးခေါင်းဆောင်က မီးဖိုထဲမှ ဆန်ပြာဆန်ကောကို
ယူလာပြီး အပေါက် ဖောက်၍ ဒေါ်ကြုံတိုင်းလည်ပင်မှာ စွပ်ကာ ဆန်ကောကို
လက်နှင့်လှည့်လိုက်ရာ လည်ပင်း သားများပေါက်ပြဲပြီး သွေးများစီးကျ၍
လူးလွန်နေ၏ ။

နောက်ဆုံး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍
ငွေဒင်္ဂါးများပွက်ထားရာကို ပြ လိုက်ရသည်။ လူဆိုးဓားပြများသည်
ငွေဒင်္ဂါးအားလုံးကို လွယ်အိတ်နှင့် ထည့်ပြီး ...

ဒေါ်ကြုံတိုင်းတို့မိသားစုကို မှောက်ခိုင်း၏ ။ ပြီးနောက် စောင်များအုပ်၍
မအော်ရန်နှင့် အော်ခဲ့လျှင် အကုန်သတ်ပစ်မည်ဟုပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းသွားကြလေသည်။

ဓားပြငါးဦး အိမ်ခြံမှ အထွက် ...

“ဟေ့ ... ရပ်၊ လက်နက်ချလိုက်နော်”

“ဘယ်သူလဲကွဟေ ...။ သေချင်လို့လား”

ဓားပြများက သေနတ်များချိန်၍ ပြန်အော်သည်။

“ပစ် ...”

“ဖောင်း ...”

“အား ...”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဖောင်း ...”

“အမလေးဗျ ...”

“ချီး ...”

“ချီး ...”

“ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ပစ်သံများ၊ ခြောက်လုံးပြုးသေနတ်၊

စတင်းဂန်းသေနတ်ပစ်သံ များ ရွာထဲမှာ ဆူညံသွားပြီးနောက် အတန်ကြာပစ်ခတ်ပြီး တိုက်ပွဲကငြိမ်သက်သွားသည်။

မီးရောင်နှင့် လူသံများ ပေါ်လာသည်။

သူကြီး ဦးငါးဒန်နှင့် ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့သားများက ဒူးလေး၊ လင့်လေး၊

ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်များနှင့် ချိန်၍ ဝိုင်းထားကြသည်။

လူဆိုးဓားပြများ မီးရောင် မြေပြင်ရှေ့မှာ

လူးလွန့်အော်ဟစ်ညည်းညူနေကြ၏ ။

သူတို့ ဓားပြများကို ဝိုင်းစု၍ ဖမ်းလိုက်ကြသည်။

သုံးယောက်ကို ဒဏ်ရာများနှင့် အရှင်လက်ရမိလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်က ပွဲချင်းပြီး သေသွားခဲ့သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ”

“ကျုပ် ... ကျုပ်တို့ ဓားပြကြီး ထီးရိုးအဖွဲ့က”

“ဘာ ... ထီးရိုးတို့အဖွဲ့က ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ထီးရိုးက ဘယ်ကောင်လဲ။ ပြစမ်း ...”

“ဟို ... ဟို ... ခေါင်းစွပ်အနက်နဲ့ သေ ... သေနေတဲ့လူ”

သည်မှာ သူကြီးဦးငါးဒန်က နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကို ကိုင်ရင်းမှ လူဆိုးဓားပြ ခေါင်း ဆောင် ထီးရိုးဆိုသူ၏ ဦးခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သောအခါ ...

ဓားပြထီးရိုး၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်စေ့ဦးခွံ ကျည်ဆံထိမှန်ပြီး ခေါင်းကြေမွလုခမန်း ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ...

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး နောင်အခါ ဖြစ်စဉ်များကို ဆက်စပ်စဉ်းစား၍ တွေးယူခဲ့ကြ၏ ။

ဓားပြထီးရိုးသည် သည်ခရိုင်တွင် အလွန်နာမည်ကြီးသည့် ဓားပြ၊ လူသတ်သမား၊ မုဒိမ်းကောင်ဖြစ်၏ ။

ခု ... သူ ဦးခေါင်းပွင့်ကြေ၍ သေခဲ့ပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရွာသူရွာသားများသာမက ရွာနီးဝန်ကျင်ကပါ ဓားပြထီးရိုးနှင့်အဖွဲ့ကို အသေရော၊ အရှင်ပါ ဖမ်းမိ၍ အလွန်ကို ဝမ်းသာခဲ့ကြ၏ ။

ဒါနှင့်အတူ ...

လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံ အရူးလိုလူကြီး၏ အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်၊

ဆင်းရင် လေး နှင့်ခွင်းမည်။ ထိုမှဆိုးကို ထီးရိုးရိုက်မည်။ ထီးရိုးကို
မိုးကြိုးပစ်လိမ့်မည် ... ဟူသည့် သီချင်း ကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကြလေ၏။

ဤသီချင်းသည် နာမည်ကြီး လူဆိုးဓားပြကြီး ထီးရိုးအတွက်
သေခြင်းနိမိတ်ဖြစ်နေ မှန်း သိရပြီ။

ဒါကို ကြိုရိပ်မိ၍ ဓားပြကြီးထီးရိုးက ဘတိုက်ပုံကို ဤသီချင်းမဆိုရန်
ကြိုတင်ခြိမ်း ခြောက်မှန်းကို ဆက်စပ်နားလည်ခဲ့ရ၏။

ခုတော့ ...

ဓားပြလူမိုက် ထီးရိုး၏ ခေါင်းကို သူကြီးဦးငါးဒန်၏ နှစ်လုံးပြူးမိုးကြိုး
ပစ်ခဲ့လေပြီ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က သူကြီးဦးငါးဒန် မေးကြည့်မိ၏။

“သူကြီး ... ဒီဓားပြထီးရိုးတို့ ရောက်နေမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိရတာ
လဲဗျ”

“ကလေးတစ်ယောက် လာပြောတာကွ။ နေဝင်ခါနီး မှာရယ်။
အဘိုးကြီးတစ်ဦး မှာ လိုက်လို့တဲ့။ ဒီည ဒီရွာကို ဓားပြတိုက်လိမ့်မယ်။ သတိ၊ ဝီရိယ
ရှိကြလို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ စောင့်ကြည့်နေတုန်း
တကယ်ဖြစ်တာပဲကွ”

“အဲဒီ ကလေးကို မေးကြည့်သေးလား။ သူ့ကိုသွားပြောခိုင်းတဲ့ လူကြီးရဲ့
ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ...”

“ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံနဲ့ သီချင်းဆိုနေတဲ့ အရူးကြီးက ပြောခိုင်းလိုတဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို ... အဲဒါ ... ဟို ... ဟို .. ဘတိုက်ပုံကြီးပဲဗျ”

အေးကွာ ... ဆန်းလိုက်တာရယ်။ အဲဒီ ဖျင်ကြမ်းကြီးရဲ့
နိမိတ်သီချင်းအတိုင်း ခုတော့ ထီးရိုးကို မိုးကြိုးတကယ်ပစ်တာ ကိုယ်တွေ့ပါပဲကွာ

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

*

बालकृष्णः
श्रीगुरुभ्यो
नमः
॥ श्रीगुरुभ्यो ॥
॥ श्रीगुरुभ्यो ॥

ပုသိမ်ထောင်မှ ချစ်ဇာတ်လမ်း

အခန်း(၁)

ပုသိမ်ထောင်ကို အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သဖြင့် နှစ်(၁၀၀)ခန့် သက်တမ်းရှိပြီဖြစ်သည်။ စစ်တွေထောင်ကို (၁၈၂၆)၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာစစ်ပွဲ (ပထမ)အပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့သဖြင့် မြန်မာပြည်၌ အင်္ဂလိပ်ဆောက်လုပ်သော ရှေးဦးဆုံးထောင်ဟု အဆိုရှိသည်။

ပုသိမ်ထောင်မှာလည်း ရှေးထောင်ဟောင်းကြီးဖြစ်၍ စစ်တွေထောင်နှင့် သက်တမ်း သိပ်ကွာမည်မထင်ပါ။ သို့သော် ပုသိမ်ထောင်က စစ်တွေထောင်ထက် အကွက်အကွင်း စနစ်ကျသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပုသိမ်ထောင်မှာ လေးထောင့်စပ်စပ်ပုံစံရှိသည်။ ထောင်အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်မှာ ဈေးချောင်းလမ်းကို မျက်နှာမူထားပြီး မရမ်းချိုလမ်းနှင့် ပြည်တော်သာလမ်းကြား၌ ထောင်ကြီးတည်ရှိသည်။ မျှော်စင်များအနေဖြင့်လည်း ထောင်အရှေ့ အမျိုးသမီးဆောင် အနီး၌ (၁) မျှော်စင်နှင့် မရမ်းချိုလမ်းဘက်၌ (၂) မျှော်စင်နှင့် (၃) မျှော်စင်၊ ထောင် အနောက်ဘက်၌ (၄) မျှော်စင် (၅) မျှော်စင်နှင့် (၆) မျှော်စင်တို့ရှိသည်။

ထောင်ဖွဲ့စည်းပုံမှာ အတော်စနစ်ကျသည်။ ဈေးချောင်းလမ်းဘက်၌ ထောင်ဘူးဝ တံခါးမကြီးရှိပြီး အပေါ်ထပ်၌ ထောင်ပိုင်အိမ်နှင့် ဂါတ်မကြီး၊ ထောင်တွင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လက်ယာဘက်၌ လက်သမားအလုပ်ရုံ၊ ရိက္ခာဂိုဒေါင်၊

အစာစပ်စက်ရုံနှင့် စက်ပြင်ဂိုဒေါင် ရှိသည်။

အနောက်ဘက်အလုပ်ရုံဝင်းထဲ၌ အလုပ်ရုံအမှတ် (၁)၊ (၂)၊ (၃)နှင့် မီးစက်ရှိသည်။ မိန်းဂျေး Main Jail အဝင်လမ်းကိုလည်း တံခါးမကြီး အဝင်လမ်းနှင့် ဆက်သွယ်ဖောက် လုပ်ထားသည်။

တံခါးမကြီးလမ်း လက်ဝဲဘက်၌ ဖိုကြီးနှင့် မီးစက်အလယ်၌ မိန်းဂျေးကို ပတ်ဝိုင်း ထားသည်။ (၁) ဆောင်၊ (၂) ဆောင်၊ (၃) ဆောင်နှင့် ဂေါ်ရာဆောင်၊ (၄) ဆောင်နှင့် ကုန် ကြမ်းဂိုဒေါင် နှစ်လုံးရှိသည်။

အုတ်ရိုးအတွင်း (၁) မျှော်စင်အနီး၌ အမျိုးသမီးတစ်ထပ်ဆောင်နှင့် နှစ်ထပ်ဆောင်၊ တိုက်ခန်းများရှိသည်။ ဘုရားစေတီကလေးလည်းရှိသည်။ မိန်းဂျေးမှ ဆက်လာလျှင် (၄) တံခါးကို ကျော်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ထပ်ထောင်ဆေးရုံ၊ ရင်ကွဲတိုက်ခန်းများ၊ သီးသန့်တိုက်ခန်း များနှင့် ကြိုးစင်ရှိသည်။ ထောင်၏ အစွန်ဆုံးဖြစ်၍ ချောင်ကျသည်။ ထို့ကြောင့် လုံခြုံရေး အရ (၃) မျှော်စင်နှင့် (၄) မျှော်စင်ကို အနီးကပ် ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထောင်အပြင်မှာ လမ်းနှင့် ရပ်ကွက်များဖြစ်ပြီး ထောင်အုတ်ရိုးမဲ့မဲကြီးက ကာရံထား သဖြင့် အတွင်းနှင့်အပြင်မှာ ကမ္ဘာခြားသွားရတော့သည်။

ပြည်တော်သာလမ်းဘက်၌ (၆)မျှော်စင်သာရှိသည်။ အလုပ်ချိန်၌ သာ လူရှိပြီး ထောင်ပိတ်ချိန်၌ အလုပ်ရုံဝင်းတံခါးများအား သော့ခတ်ထားသဖြင့် လူမရှိ။ အစောင့် အနေ အထားလည်း မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ထောင်အလုပ်မှာ ဘဏ်၌ ငွေအဝင်အထွက်ပေါင်းပြီးမှ ဘဏ်ပိတ်နိုင်သလိုပင်။ နေ့စဉ် လူအဝင်အထွက်ပေါင်းနုတ်ပြီးမှ ထောင်ပိတ်ရလေ့ရှိသည်။ အားနည်းချက်မှာ အချုပ်သား၊ အကျဉ်းသားကိုသာ သတိထားသဖြင့် ဝန်ထမ်းပိုင်း အဝင် အထွက်အား မေ့လျော့နေတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်ကြီးဘက်သို့ အကျဉ်းသားများ အဝင်အထွက်ကို စန္ဒာဂိတ်ဟုဆိုသော ဂိတ် စောင့်မှ အသေအချာ အဝင်၊ အထွက်ကို စိစစ်တတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများအနေဖြင့်တော့ အလုပ်ဘက်အမြဲဆင်းသည့်ဘုတ်ကိုင်နှင့် နည်းပြဆရာများ၊ အရာရှိများကိုသာ အလေးပေး ဂရုထားသည်။ အဆောင်နှင့် အခြားနေရာများမှ ဝင်ထွက်တတ်သည့် ဝန်ထမ်းများမှာ ယာယီအဝင်အထွက်သာရှိသဖြင့် အလေးပေးဂရုစိုက်ခြင်း နည်းပါးတတ်သည်။

အခန်း(၂)

မောင်လှငြိမ်းမှာ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းနေတတ်ပြီး ချော မောသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ မိဘများမှာ လယ်သမားများဖြစ်ကြပြီး မိသားစုများ သဖြင့် မောင်လှငြိမ်းမှာ (၉)တန်းအောင်သည်နှင့် ယာဉ်မောင်းသင်တန်းတက်ပြီး အကျဉ်း ဌာနသို့ဝင်ရောက်ကာ မော်တော်ယာဉ်မောင်းသမား ဒရိုင်ဘာဖြစ်လာသူ ဖြစ်ပေသည်။

ပထမ ထောင်ရိက္ခာဌာနတွင် ယာဉ်မောင်းလုပ်သည်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပြီး မွန်ရည်သူဖြစ်၍ လူတကာက သူ့ကို ချစ်ခင်ကြသည်။ လူငယ်ဖြစ်သော်လည်း ကားမောင်း ရာတွင် ညင်သာသည်။ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက သဘောကျပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးစီးသည့် မာစတာဂျစ်ကားကို မောင်းခိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်လှငြိမ်းမှာ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ကားဒရိုင်ဘာဘဝ ရောက်ရတော့သည်။

မောင်လှငြိမ်းက သူမောင်းသည့်ကားကို အလွန်ရိုသေသည်။ ကားဘော်ဒီ အတွင်း အပြင်သာမက ကားဘီးလေးဘီးစလုံးကိုလည်း ရေဆေးအခြောက်ခံပြီး ဖိနပ်တိုက်ဆေးဖြင့် နက်ပြောင်နေအောင် တိုက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက အလွန်သဘောကျ သည်။ မကြာခဏလည်း

ဘောက်ဆူးခေါ် မုန့်ဖိုးကိုပေးတတ်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ဇနီးနှင့်သမီးတစ်ဦးသာရှိသည်။ သမီးမှာ မလှဖြူဖြစ်ပြီး (၉)တန်း ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ကားအသုံးနည်းသည်။ ရန်ကုန်ရုံးချုပ် အစည်း အဝေးနှင့် ပုသိမ်မြို့အတွင်း အစည်းအဝေးပွဲများ၌ သာ ကားကို အသုံးပြုတတ်သည်။

ဆိုရလျှင် နှစ်ပတ်တစ်ခါခန့်သာဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် ကားအသုံးပြုနေသူများကတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်နှင့် သမီးသာဖြစ်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်က မနက် ညနေ ဈေးသွားသည်။ သမီးက မနက်ကျောင်း၊ ညနေကျူရှင်ဖြစ်သည်။

မောင်လှငြိမ်းမှာ မိသားစုအခြေအနေအရ (၉)တန်းအောင်သည်နှင့် ကျောင်းထွက် လိုက်ရသော်လည်း စာအလွန်တော်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မလှဖြူမသိသော နားမလည်၊ သဘောမပေါက်သော ဘာသာရပ်များကို ရှင်းလင်းပြတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မလှဖြူ စာတော်လာသလို မောင်လှငြိမ်းကိုလည်း အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် ခင်မင်တွယ် တာလာသည်။

ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့လုပ်ရင်း မောင်လှငြိမ်းက သင်ကြားပြသပေးခြင်းသာဖြစ် သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ပေါ်တွင် စားပွဲဝိုင်းချ၍ စနစ်တကျသင်ကြားပေးသော အခြေအနေ တော့မဟုတ်။

မနက် (၉)နာရီတွင် မလှဖြူအား အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပို့ရသည်။ ညနေ (၃း၃၀) နာရီတွင် ကျောင်ပြန်ကြိုပြီး ညနေ (၅)နာရီတွင် ကျူရှင်ပို့ရသည်။ ကျူရှင်မှာ ည(၇)နာရီမှ ပြီးသည်။ အပြန်လမ်းက မှောင်ပြီဖြစ်သည်။

မလှဖြူမှာ (၉)တန်းကျောင်းသူ၊ အသက်(၁၆)နှစ်ကျော်ရုံသာ ဖြစ်သော်လည်း ဖွံ့ထွား သည်။ ရခိုင်အနွယ်များဖြစ်၍ ယဉ်ကျေးပြီး ကျော့ရှင်းလှပသည်။ တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ မလှဖြူအား

ကျူရှင်ကြိုအပြီး ထောင်အိမ်သို့ပြန်လာစဉ် မလှဖြူက မောင်လှငြိမ်း အား တိုင်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... လှေဝတို့အုပ်စု ညီမကို စာအတင်းလိုက်ပေးတယ်။ ညီမ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“ဘယ်က လှေဝလဲ ညီမ”

“ဟို ရေလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးလှကျော်ရဲ့သားလေ။ ညီမတို့ ကျူရှင်ကပဲ။ သူက (၉)တန်းမှာ တဖုန်းဖုန်းကျနေတာ”

“ညီမ အလိမ္မာသုံးပြီး နေပေါ့ကွယ်။ အပျိုအရွယ်၊ လူပျိုအရွယ်စာပေးတာတော့ မဆန်းပါဘူး။ လွန်ကဲလာရင်တော့ ဆရာ့ကို တိုင်ပေါ့”

“သူတို့က အုပ်စုနဲ့အစ်ကိုရဲ့၊ စာပေးတာ ရိုးရိုးပေးတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ဆွဲပြီး အတင်း မယူမချင်းပေးတာ”

“အင်း ... ဒါဆို ထောင်ပိုင်ကြီးကို သတင်းပို့ရတော့မယ် ထင်တယ်”

“မလုပ်နဲ့ဦး ... အစ်ကို။ ဖေဖေက သဘောကောင်းပေမယ့် လူဖြောင့်စိတ်တို ဒေါသ အလွန်ကြီးတယ်”

“ဒါဆို ဒီလိုပဲ ငြိမ်ခံနေရမှာလား ညီမရဲ့။ နောက်ဆို အစ်ကို ကျောင်းပေါက်ဝအထိ လာကြိုမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

နောက်တစ်နေ့ညနေ ကျူရှင်ပို့တော့ မောင်လှငြိမ်းက မလှဖြူအား ကျောင်းခန်းထဲ အထိ လိုက်ပို့သည်။ ကျောင်းပေါက်ဝတွင် စောင့်နေကြသော သူဌေးသားလှေဝတို့ အုပ်စု ကတော့ မောင်လှငြိမ်းအား စကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြသည်။

“ဒါပေါ့ကွ ... အိမ်စောင့်ခွေး၊ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးကလေး ဆိုတာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဘယ်က တပ်မှူးကလေးမှာလည်း အိမ်စောင့်ခွေး ဒရိုင်ဘာပါကွာ။ အဖက်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်က အခိုင်းအစေ့ကျန်ပါကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

မောင်လှငြိမ်း ငြိမ်ခံနေပါသည်။ သူက ထောင်အရာရှိကြီး၏ လက်အောက်ငယ်သား ယူနီဖောင်းဝတ် ဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ကျေးကျွန်တော့မဟုတ်။ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေသော သူဖြစ်သည်။ အစိုးရဝန်ထမ်းယူနီဖောင်းဝတ် တပ်သားဖြစ်၍ အဆင့်ဆင့်လေးစားပြီး စည်း ကမ်းရှိသူသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကြားယောင်ဆောင်၍ သည်းခံသည်။

ယခင်နေ့များက မလှဖြူအား ကျူရှင်ပို့ပြီးသည်နှင့် ထောင်သို့ပြန်နေကျ။ ယနေ့ တော့ မပြန်သေးပဲ ကားပေါ်သို့တက်ထိုင်၍ စောင့်ကြည့်နေသည်။ လှေဝတို့အုပ်စု မကြား ဝံ့မနာသာစကားများ ပြောနေကြပြီး မောင်လှငြိမ်းအား ရန်စကြသည်။

ကျူရှင်တက်မှ မောင်လှငြိမ်း ထောင်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတွင် ကားမောင်း လာရင်း လူငယ်ပီပီ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ခံပြင်းလာခဲ့သည်။ သို့သော် လှေဝတို့အုပ်စုမှာ သူဌေးသားများဖြစ်ကြပြီး အုပ်စုလည်းတောင့်သဖြင့် မောင်လှငြိမ်း စိတ်ကိုလျှော့ရသည်။ ည (ရ)နာရီ ကြိုပြန်တော့ ပိုဆိုးလာပြန်သည်။ မလှဖြူအား လှေဝတို့အုပ်စုက ကျောင်းခန်း မအပြင် မှောင်ရိပ်ရောက်သည်နှင့် ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်လာကြသည်။ မောင်လှငြိမ်း အပြေးသွားစဉ် မလှဖြူက ...

“အစ်ကို လုပ်ပါဦး”

“အေး ... အေး ... လာပြီ ညီမ”

“ဒီမှာ ညီလေးတို့ လူကြီးလူကောင်းသားသမီးတွေပဲ။ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို စော်ကားတာတော့ မကောင်းပါဘူး။ နောက်ပြီး မလှဖြူက ထောင်ပိုင်ကြီးသမီးပါ။ အမှု အခင်းတွေ ဖြစ်ကြရင် မကောင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘာကောင်မို့လဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ဘေးဖယ်နေပါ။ ဒါ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေ ကိစ္စပါ”

“လူငယ်တွေကိစ္စကို အစ်ကိုနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ညီလေးတို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အုပ်စုနဲ့အနိုင်ကျင့်စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အစ်ကိုတောင်း ပန်ပါတယ် ညီလေးတို့ရာ။ ကိုယ့်အိမ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပြန်ကြပါ”

“မပြန်တော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ ကဲ ... လာကြစမ်းကွာ။ အိမ်စောင့်ခွေး၊ ဒရိုင်ဘာကို ပညာပေးလိုက်ကြရအောင်”

လွယ်အိတ်များထဲမှာ မောင်းပြန်ဓားများကို ထုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဖျောက် ... ဖျောက် ... ဖျောက် ... “

“အစ်ကို သတိထားနော်”

မလှဖြူ၏ စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသံ။

“ရတယ် ညီမလေး ။ ဝေးဝေးမှာ သွားနေ”

“ကဲ ... တောင်းပန်လို့မရမှတော့ ယောက်ျားပဲ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။ ငါက တစ် ယောက်တည်း လက်နက်မပါဘူး။ မင်းတို့က (၃)ယောက် လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့။ သေချင်တဲ့ ကောင် အရင်ဝင်လာခဲ့တော့”

မောင်လှငြိမ်းမှာ ခြေခွင်ကိုခင်း၍ အကွက်ချလိုက်သည်။ သူကလည်း ပေါ့သေးသေး မဟုတ်။ ငပုတောမြို့နယ်မှ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး ဦးရန်ဝေး၏ လက်ရင်းတပည့်တစ်ဦးဖြစ် သည်။ မောင်လှငြိမ်း ခြေခွင်ခင်း၍ နေရာယူသည်နှင့် လှေဝတို့အုပ်စု အတန်ငယ်တန့်သွား သည်။

သို့သော် လက်နက်ပါပြီး လူအားတောင့်သဖြင့် ခုန်ပျံဝင်လာကြသည်။ မောင်လှငြိမ်း ကလည်း ခေသူမဟုတ်ပါ။ ပထမဆုံးဝင်လာသည့် မောင်လှေဝကို

တစ်ကွက်ရှောင်၍ ဓားကိုင်လက်အား ဖမ်းချုပ်ပြီးလိမ်၍ ရှေ့တွင်ခိုင်းသဖွယ် ကားထားလိုက်သည်။ ဓားသမား များက ဓားဖြင့် ဝိုင်းတွယ်ကြသည်။

“စွပ် ... စွပ် ... အား ... အား”

ဒဏ်ရာရသွားသော မောင်လှေဝကို ရှေ့ကဖယ်ပြီး ဓားကိုင်နှစ်ယောက်အား တစ် ယောက်ချင်း ဝင်ပူး၍ ရင်ဝကို ခူးနှင့်တိုက်၊ နောက်ကျောကို တစ်တောင်နှင့်ထောင်း၍ လှဲသိပ်ပေးလိုက်သည်။

“အား ... အား ... အင်း ... အင်း ...”

အခန်း(၃)

မကြာမီ ကျောင်းသားများနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ ရောက်လာကြသည်။ မလှဖြူက ဆရာ၊ ဆရာမများအား ရှင်းပြသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများက လက်ခံသော်လည်း မောင်လှေဝ မှာ ဓားဒဏ်ရာရထားသဖြင့် ပုသိမ်ဆေးရုံကြီးသို့ မောင်လှငြိမ်း၏ ကားဖြင့်ပင် အရေးပေါ် တင်ပို့ရတော့သည်။

ဆေးရုံကြီး၌ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်၍ ဆရာဝန်ကြီးက တိုင်ကြားရာ ရဲများရောက်လာကြ သည်။ မကြာမီ ထောင်ပိုင်ကြီးမိသားစုလည်း သတင်းရ၍ ရောက်လာကြသည်။ မောင်လှေဝ ၏ မိဘများလည်း ရောက်လာသည်။

တော်သေးသည်မှာ မောင်လှေဝ၏ ဓားဒဏ်ရာများမှာ ရင်အုံကိုမထိ၊ လက်မောင်း နှစ်ဘက်ကိုသာထိ၍ သွေးထွက်မလွန်စေရန်ကိုသာ ဆရာဝန်များက ဂရုစိုက်ရတော့သည်။ မြို့မျက်နှာဖုံးများဖြစ်ကြ၍ နှစ်ဖက်ကျေအေးရန် ညှိနှိုင်းကြသော်လည်း မောင်လှေဝ၏ မိဘများဘက်က မကျေနပ်သဖြင့် မောင်လှငြိမ်းအား ဓားထိုးမှုဖြင့် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း မနေသာတော့။ သမီးမလှဖြူအား ကုန္တုပျက်အောင် ဖော် ကားမှု၊ တပည့်မောင်လှငြိမ်းအား ဓားနှင့်ဝိုင်းထိုးမှုတို့ဖြင့်

အမှုဖွင့်ရတော့သည်။ နောက်ဆုံး နှစ်ဖက်တရားပြိုင်များအား ရဲစခန်းကလူကြီးများ အမှုဖြစ်၍ ခံဝန်ကိုယ်စီဖြင့် အာမခံပေး သည်။

အပြန်လမ်း၌ မလှဖြူက သူ့မိဘများအား အကျိုးအကြောင်း ဇာတ်ရည်လည်အောင် ရှင်းပြရာ ထောင်ပိုင်ကြီးက ...

“ငါ့တပည့် မောင်လှငြိမ်း၊ ဘာမှမပူနဲ့။ ဆရာတို့က ဥပဒေဘက်တော်သားတွေ။ အမှန်အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်။ စိတ်အေးအေးထား။ မစိုးရိမ်နဲ့။ မင်းညီမကို အရှက်တကွဲ၊ အကျိုးနည်းမဖြစ်အောင် ကာကွယ်တဲ့အတွက် မင်းမနစ်နာစေရဘူး။ ဒီအမှုကို ရေဆုံးရေ ဖျားလိုက်မယ်”

နှစ်ဖက်သက်သေများနှင့် တရားခံများအား စစ်ဆေးပြီး တရားရုံးသို့ စွဲချက်တင်သည် နှင့် နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် အမှုချိန်းသွားရသဖြင့် မစွန်းရင်းကလည်းရှိ ကစွန်းခင်းကလည်း ငြိသဖြင့် မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့ ချစ်သူများဘဝသို့ ရောက်သည်။

(၆)လခန့် အမှုရင်ဆိုင်ကြပြီး မောင်လှငြိမ်းနှင့် မောင်လှေဝတို့ တရားသေလွတ် မြောက်ကြပြီး မောင်လှေဝ၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဖြစ်သူ ဖိုးဖြူနှင့် နီမောင်မှာ ဓားထိုးမှုဖြင့် ထောင်(၁)နှစ်စီကျသည်။ တကယ့်တရားခံအစစ် ရေလုပ်ငန်းသူဌေးသား မောင်လှေဝ ကတော့ လွတ်မြောက်သွားသည်။

(၉)တန်း စာမေးပွဲများပြီးဆုံးတော့ မလှဖြူ (၁၀)တန်းသို့ တက်ရသည်။ မောင်လှ ငြိမ်းလည်း ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ပံ့ပိုးထောက်ပံ့မှုဖြင့် ဒုတိယတပ်ကြပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထား ခြင်းခံရသည်။ မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့ အလွန်ပျော်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ အချစ် ဇာတ်လမ်းကိုတော့ လူကြီးများမသိအောင် ထိန်းချုပ်ထားကြသည်။

(၁၀)တန်းနှစ်လယ်ခန့်တွင် မလှဖြူက ...

“ကိုငြိမ်း ... ဒီလို တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်တက်နေရင် အလွန်ကြာမယ်။

ညီမနဲ့ကိုငြိမ်း နီးစပ်ဖို့က ကိုငြိမ်းအရာရှိဖြစ်မှဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ကိုငြိမ်း
(၁၀)တန်းစာမေးပွဲကို အပြင်က ပြန် ဖြေပါ။ ကိုငြိမ်းက ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။
ညီမဆီမှာ မှတ်စုတွေယူဖတ်ပေါ့။ ကိုငြိမ်း (၁၀) တန်းစာမေးပွဲဖြေနိုင်အောင်
ကျူရှင်လည်းတက်ပါ။ ညီမမိဘတွေကို ပြောပေးမယ်”

“(၁၀)တန်းအောင်မှ (Inservice)အနေနဲ့ ထောင်မှူဖြစ်နိုင်မှာပေါ့။
(၁၀)တန်းအောင် ပြီးတော့လည်း အေဝးသင်တက္ကသိုလ်တက်ပေါ့။
ဘွဲ့တစ်ခုခုရအောင်လို့လေ။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ဘဝကိုတိုးတက်အောင်
လုပ်ကြတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်နော်”

“အေးပါ ... ညီမရယ်။ အစ်ကို ကြိုးစားပါ့မယ်”

မလှဖြူ၏ ပြောဆိုစည်းရုံးမှုကြောင့် ထင်ပါသည်။
ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း မောင်လှ ငြိမ်းအား (၁၀)တန်းစာမေးပွဲဖြေဆိုရန်
ငွေကြေးအစ ထောက်ပံ့သည်။ ကျူရှင်ကိုလည်း မလှဖြူနှင့်အတူ
အကောင်းဆုံးကျူရှင်ကို ထားပေးသည်။ ကျောင်းသွားအတူ ကျောင်းပြန် အတူ
ဖြစ်၍ လည်း မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့မှာ ပို၍ ရင်းနှီး လာကြပါသည်။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းခရီးမဟုတ်ပါ။
တိုက်ပွဲအလီလီ တိုက်ပြီး အောက်ပွဲအလီလီခံရအောင် လုံ့လဝီရိယဖြင့်
ကြိုးစားကြရသည်။ ကံမခိုင်၊ သံတိုင် အိမ်ဆောက်တောင်မမြဲဟူသော
စကားပုံအရလည်းကောင်း၊ ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲဟူသော
စကားပုံအရလည်းကောင်း လူ့ဘဝတွင် ကံမကောင်းပါက ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယက
ကယ်တာ တောင် အောင်မြင်မှုမရနိုင်ပေ။

မောင်လှငြိမ်းသည် မလှဖြူကို အလွန်ချစ်၍ ကြိုးစားပါသည်။ နဂိုရ်က
ဉာဏ်ကောင်း သူဖြစ်၍ လည်း (၁၀)တန်းစာမေးပွဲတွင် ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်
(၁၀)တန်းအောင်မြင်ပါ က အေဝးသင်တက္ကသိုလ်တက်ပြီး တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်

အောင်မြင်လာသည်နှင့်အမျှ ရာထူး တိုးတက်ပြီး အရာရှိဖြစ်၍ အခွင့်အရေးလည်း ရလာပြီဖြစ်သည်။

မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့ဘဝမှာ အနေအထား၊ ရာထူးဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ် ကွာခြား လွန်းလှသဖြင့် မောင်လှငြိမ်းတစ်ယောက် အပြင်းအထန်ကြိုးစားရခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကျတော့ (၁၀)တန်းအောင်စာရင်းများ ထွက်သည်။ မောင်လှငြိမ်း ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာ သာဖြင့်အောင်သည်။ မလှဖြူက ဂုဏ်ထူး တစ်ဘာသာပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အလွန်ပျော်ကြ သည်။ အပျော်လွန်ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး ချိန်းတွေ့ကြရာ ထောင်မှ အရာရှိတစ်ဦး မြင်သွားသည် ကို သူတို့မသိလိုက်ကြပါ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် မောင်လှငြိမ်းအား ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်မှ ကားသမားအစား ရိက္ခာဌာနသို့ ရွှေ့ပြောင်းကားမောင်းရန် တာဝန်ခံအရာရှိ၏ အမိန့်စာထွက်လာသည်။ မောင်လှငြိမ်း အလွန်အံ့သြမိသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်လည်း ယခင် ကလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိတော့။ သူစိမ်းတွေလို ဆက်ဆံလာသည်။

(၁၀)တန်းစာမေးပွဲများ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ မလှဖြူနှင့်လည်း အပြင်တွင် မတွေ့နိုင်တော့ ပါ။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မာစတာဂျစ်ကားအာ ယခင်ရိက္ခာဌာနမှ ယာဉ်မောင်းဦးလေးကြီး ဦးသန်းချစ်က မောင်းနေသည်။

မောင်လှငြိမ်း ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် သူ၌ ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မျှမရှိပါ။ မလှဖြူထံမှ အဆက်အသွယ်ကိုသာ စောင့်မျှော်ရင်း ရင်မောနေရတော့သည်။ အခုတလော မလှဖြူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရပါ။ အတော်ကြာမှ သိရသည်မှာ မလှဖြူအား ရခိုင်မှ အမျိုး များထံ ပို့ထားကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့ အချစ်ခရီး ဝေးကြရပြီထင်ပါသည်။ မလှဖြူထံမှ အဆက်အသွယ်လည်းမရပါ။ မောင်လှငြိမ်းမှာ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်၍

ထောင်ရပ်ကွက်၌ လိုင်း ခန်းမရှိပါ။ အမိအဖများနေသော ထောင်အနောက်ဘက်၊
မရမ်းချိုရပ်ကွက်၌ သာ နေထိုင် သည်။

တစ်ညနေ အလုပ်ပြန်ချိန်၌ မောင်လှငြိမ်း၏ မိခင်က
စာတစ်စောင်ပေးသည်။ စာကို မြင်သည်နှင့် ဝိုင်းစက်လှပသော
လက်ရေးကလေးအရ မလှဖြူ၏ လက်ရေးမှန်း မောင်လှ ငြိမ်း သိသည်။
မောင်လှငြိမ်းအလွန်ဝမ်းသာရပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ဖောက်ဖတ်ကြည့်တော့ ...

ကိုငြိမ်း ...

ညီမ စစ်တွေမြို့က အမျိုးတွေဆီမှာရောက်နေတယ်။ ညီမကို
ရမ်းဗြဲကျွန်းက ရေနံလုပ်ငန်း သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့
စီစဉ်နေကြတယ်။ အစ်ကို အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ အစ်ကိုမလာရင်တော့ ညီမကိုယ်ညီမ
သတ်သေမှာပဲ။ အောက်မှာ လိပ်စာရေးထားပါတယ်။ အစ်ကို
ဆက်ဆက်အမြန်လာပါ။

အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီမ ...

လှဖြူ

ဪ ... ညီမရယ်

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ပင် မောင်လှငြိမ်း ဂါတ်စာရေးကြီးထံမှတစ်ဆင့်
ထောင်ပိုင် ကြီးထံ ခွင့်တစ်ပတ်တင်သည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရ ရိက္ခာ(ထောက်)
ဌာနကားကို မောင်း မည့် ယာဉ်မောင်းကမရှိ။ ထောင်ပိုင်ကြီး ကားကိုမောင်းသည့်
ယာဉ်မောင်းဦးသန်းချစ်ကိုပင် အကူအညီတောင်းမှ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

သို့သော် ဦးသန်းချစ်က ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်နှင့်အတူ
စစ်တွေသို့သွားနေ၍ ယာဉ် မောင်းကမရှိပြန်။ ထို့ကြောင့် မောင်လှငြိမ်း ခွင့်မရပါ။
ယူနီဖောင်းဝတ်ဖြစ်၍ သာရေးနာရေး၊ အရေးကြီးသော ကိစ္စများ၌ သာ

ခွင့်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဂါတ်စာရေးကြီးထံမှ အကြောင်း ပြန်ကြားလာသည်။

မောင်လှငြိမ်း အခက်တွေ့ရပါပြီ။ မလှဖြူက အချစ်ကြီးပြီး စိတ်ကြီးသဖြင့် မတော် တရော်လုပ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်လှငြိမ်း ခွင့်မဲ့ထွက်ပြေးရန်ပင် စိတ်ကူးမိသည်။

သို့သော် မိုးကာလ ရိက္ခာစုဆောင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် လေနင့်မိုးကြားထဲတွင် မောင်လှ ငြိမ်းတစ်ယောက် မနားရရှာပါ။ မနက်မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ ရိက္ခာပစ္စည်းများကို သယ် ဆောင်ပြီး ထောင်တွင်းရိက္ခာရုံးသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ဆောင်ပေးနေရသည်။ တာဝန်ကို လေးစားတတ်သော မောင်လှငြိမ်းအနေဖြင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေစဉ် မလှဖြူ ၏ ကိစ္စကိုပင် တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားတတ်သည်။

သို့ဖြင့် (၃)ရက်ခန့်ကြာသွားပြီး တစ်ညနေတွင် မောင်လှငြိမ်းထံသို့ ရိက္ခာဌာန ထောင်မှူးထံမှ သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားရတော့သည်။

“မောင်လှငြိမ်းရေ ... စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပေရော့။ မလှဖြူတော့ ဆုံးရှာပြီ”

“ခင်ဗျာ ... ဘယ်လိုဆရာ ... မလှဖြူဆုံးပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်လှငြိမ်းရေ။ ရေနံသူဌေးသားနဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့ရက် မတိုင်ခင် ညမှာ အိပ်ဆေးအသောက်လွန်ပြီး ဆုံးပါးသွားတာပဲ။ ထောင်ပိုင်ကြီးတောင် အစောကလေး ကပဲ ဦးသန်းချစ်လာခေါ်လို့ အရေးပေါ်လိုက်သွားပြီ”

“ကျွန်တော့်ဘဝတော့ သွားပါပြီဆရာရယ်။ ညီမ မလှဖြူရေ ... အစ်ကို့ကြောင့်ဖြစ် ရတာ ။ အစ်ကိုလည်း နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ ညီမ တမလွန်က စောင့်နေပေရော့ကွယံ။ အီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

မောင်လှငြိမ်းမှာ မလှဖြူ၏ ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးကလေးဖြင့် ရေးပို့လာသော စာ ကလေးအား ရိက္ခာဌာနတာဝန်ခံ ထောင်မှူးအား

ထုတ်ပြန်သည်။

“ဪ ... မင်းတို့ တကယ်ချစ်ကြတာကိုး။ ထောင်ပိုင်ကြီးသမီးဆိုတော့ အစ်ကိုတို့ လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ညီလေးရ။ မလှဖြူက တကယ်လုပ်သွားတာကိုး။ တရားနဲ့ဖြေပေ တော့ ညီလေးရာ”

“ကျွန်တော် ခွင့်မဲ့ပြေးဖို့လုပ်နေတာပါဆရာ။ ဒီမှာလည်း အလုပ်တာဝန်တွေက အရေးပေါ်နေတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတောင် စဉ်းစားချိန်မရပါဘူး။ ကျွန်တော် အလွန် ကံဆိုးပါတယ် ဆရာရယ်။ မလှဖြူကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အလွန်စိတ်နာသွားရှာမှာ ပါပဲ အင်း ... ဟင့် ... အီး”

“အေးကွာ ... ညီလေးရာ။ မင်းက အရာရှိမဟုတ်သေးတော့ အထင်မကြီးကြဘူး ပေါ့။ နောက်ပြီး သူတို့ရခိုင်လူမျိုးထုံးစံက သူတို့ရခိုင်အချင်းချင်းပဲ ပေးစားတတ်ကြတာ ထုံးစံ ဖြစ်နေတယ်။ တရားနဲ့သာ ဖြေပေတော့ ညီလေးရေ ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

“မင်းလို လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့တော့ အရာရှိဖြစ်လာမှာပါ။ အဲဒီ တော့မှ သူတို့ထက်သာတဲ့ သူဌေးသမီးကို ခေါင်းခေါက်ယူပြလိုက်ပေါ့ကွာ”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် အလုပ်ကနှုတ်ထွက်စာတင်မယ်။ ဒီအလုပ်နဲ့ ဒီထောင်ကြီးကိုလည်း စိတ်ကုန်ပါပြီဗျာ။ မလှ ဖြူကိုလည်း သစ္စာဖောက်ပြီး နောက်မိန်းမမပြောနဲ့ နောက်ရည်းစားတောင် မထားတော့ ပါဘူးဆရာရယ်။ ဒီကိစ္စတွေက ကျွန်တော်နဲ့ မလှဖြူသာ အသိဆုံးပါ”

“မောင်လှငြိမ်း ... မဟုတ်မဟပ်တာတွေနဲ့ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့။ မင်းဘဝက အခုဆိုရင် တိုးတက်လာပြီး (In Service) ဆိုတော့ မင်းမကြာခင် ထောင်မှူးလောင်းစာမေးပွဲ ဖြေရ တော့မှာ။ နောက်ထပ် (၄)နှစ်

အေးဝေးသင်တက်လိုက်တာနဲ့ ဘွဲ့ရပြီ။ ထောင်မှူးကြီး ဖြစ် တော့မှာ
ထောင်မှူးကြီးဖြစ်တာနဲ့ ထောင်ပိုင်ဆိုတာ အလှမ်းမေးဝေးတော့ဘူး။ မင်းလို လူတော်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားပါ။ တစ်လွဲမကြံစည်နဲ့။
ယောက်ျားပဲကွ မာန်မာနတော့ထားစမ်းပါ”

“ကဲ ... မောင်လှငြိမ်းရေ ငါလည်း အိမ်ပြန်နားတော့မယ်။ မင်း
မပြန်သေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဆန်အိတ်တွေ ဂိုထောင်ထဲသွင်းတာ
စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်ဆရာ။ ပြီးမှ ပြန်ပါ့မယ်။ ဆရာသာ စိတ်ချလက်ချပြန်ပါ”

“အေး ... အေး ... ငါစိတ်ချမယ်။ ပြီးရင် ဂိုဒေါင်တံခါးတွေနဲ့
ရိက္ခာရုံတံခါးတွေကို လုံခြုံအောင်ပိတ်၊ သော့တွေကို အသေအချာစစ်၊
အစ်ကိုပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

မောင်လှငြိမ်းတစ်ယောက် ရိက္ခာဂိုထောင်ရုံးခန်း၌ ငူငူငေါင်ငေါင်
ထိုင်နေရင်း အစ်ကိုလို ခင်မင်လေးစားရသော ရိက္ခာထောင်မှူး ဦးစောလွင်ကို
ဂါရဝပြုမိသည်။

ဦးစောလွင်မှာလည်း ရခိုင်လူမျိုး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက
မျှတသည်။ လူမျိုးစွဲမရှိ။ ယူထားသော အမျိုးသမီးကလည်း ရခိုင်လူမျိုးမဟုတ်။
မြန်မာမဖြစ်သည်။ ကလေးပင် နှစ်ယောက်ရနေပြီဖြစ်သည်။

မောင်လှငြိမ်း ဆန်အိတ်များ ကားပေါ်ကနေ ချနေသည်ကို
စောင့်ကြည့်နေစဉ် စာ တစ်စောင် ရေးနေသည်။ ညမိုးချုပ်မှ ဆန်အိတ်များ
ရိက္ခာဂိုထောင်အတွင်း သွင်းပြီးရာ ထောင်မှူး ဦးစောလွင် မှာခဲ့သည့်အတိုင်း
တံခါးများကို သေချာပိတ်၍ သော့များခတ်သည်။

ရိက္ခာဂိုထောင်အတွင်း သွင်းထားသော Hino Ranger ကားကြီးကို ရှေ့သို့တိုး၍ တံခါးနှင့်ခွာပြီး ကားဂိုထောင်အတွင်း၌ ရပ်သည်။ ပြီးနောက် ကားနောက်ခန်းပေါ်တက် လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်ပြီး။ အလုပ်များသွားတော့သည်။ ထောင်ပိတ်ချိန်ဖြစ်၍ ရိက္ခာပစ္စည်း များသာ ထားသော ဂိုထောင်ဝင်းအတွင်း၌ ဝန်ထမ်းနှင့်ရဲဘက်များ မရှိကြတော့ပါ။ မောင် လှငြိမ်းတစ်ယောက် လွတ်လပ်စွာ အလုပ်လုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

အခန်း(၄)

ည(၆)နာရီ ထောင်ပိတ်ပြီးချိန်၌ အရာရှိနှင့် ဝန်ထမ်းများ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထွက် လာကြသည်။ ထောင်ရှေ့ ဘူးပအရောက်တွင် ထောင်ပိတ်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးက ရိက္ခာရုံဝင်း၊ တံခါးပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတူပါလာသည့် ထောင်ကြပ်အား ...

“ဆရာမြင့်သိန်း ... ရိက္ခာဂိုထောင် ဆန်အိတ်တွေချတာ မပြီးသေးဘူးလား။”

“ထောင်ပိတ်နေတုန်း ရဲဘက် (၂၀) ပြန်သွင်းပြီးပြီးလေ ဆရာ။ ရိက္ခာထောင်မှူး ဦး စောလွင်လည်း ပြန်သွားရောပေါ့။ မောင်လှငြိမ်းတစ်ယောက် ဘာလုပ်နေသလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

တပ်ကြပ်မြင့်သိန်း ရိက္ခာရုံထဲဝင်သွားပြီး မကြာမီ ...

“ဆရာထောင်မှူးကြီး လာပါဦးဗျို့။ မောင်လှငြိမ်းတစ်ယောက် ကြိုးဆွဲချပြီး သတ် သေသွားပြီ လုပ်ပါဦး။”

ထောင်ပိတ်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ဝန်ထမ်းများအဖွဲ့ ရိက္ခာဝင်းထဲသို့ အပြေးဝင် သွားကြသည်။ မောင်လှငြိမ်းခန္ဓာကိုယ်မှာ ရိက္ခာဂိုထောင် အမိုးထုပ်တန်းတွင် တန်းလန်း ကြီးဖြစ်နေသည်။

ကြိုးမှာ ငြိမ်သက်နေခြင်းမရှိသေး၍ ဝန်ထမ်းများအား ထုပ်တန်းပေါ်သို့ တက်ဖြုတ် စေပြီး ကြိုးကွင်းကို လျှော့၍ ရှေးဦးသူနာပြုနည်းဖြင့် ပြုစုကြသည်။ မကြာမီ ဝန်ထမ်းများ အကြောင်းကြားချက်အရ ထောင်ဆရာဝန်နှင့် ဆေးမှူးတို့ရောက်လာကြပြီး စစ်ဆေးပြုစုကြ သည်။ ထောင်ဆရာဝန်က ...

“အသက်မရှိတော့ပါဘူး။ ထောင်မှူးကြီး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)မိနစ်လောက်ကမှ သေဆုံး တဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်က နွေးနေသေးတယ်။ မျက်စိ နားနဲ့ ပါးစပ်တွေမှာ သွေးစို့နေ တယ်။ တန်ဆာမှာ သုတ်ရည်ထွက်နေတယ်။ သွေးတိုး၊ နှလုံးခုန်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ လည် တိုင်ရိုးလည်း ကျိုးနေပါပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ ထောင်ပိုင်ကြီးမရှိချိန်မှ ဖြစ်ရရှာတယ်။ ကျုပ်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ အဆူ အဆဲခံ အရေးယူခံရတော့မှာပဲ”

“ဖြစ်လာမှတော့ ထောင်မှူးကြီးရယ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါက ရဲနဲ့ဆိုင်တဲ့ မှုခင်းဆို တော့ ရဲကို အမြန်အကြောင်းကြားရလိမ့်မယ်”

“ကဲ ... တပ်ကြပ် ဆရာမြင့်သိန်း စက်ဘီးဆွဲပြီး မြို့မရဲစခန်းကို အမြန်အကြောင်း ကြားပေရော့။ ဒီမှာ ကားမောင်းမယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံး Stand By တစ်ယောက်မှ မပြန်ကြနဲ့”

ထောင်မှူးကြီးက အရေးပေါ် အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်နှင့် ...

“မောင်လှငြိမ်းနဲ့ မလှဖြူကို ထောင်ပိုင်ကြီး သတ်တာဗျ”

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက မကျေမနပ်ပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အဆင့်အတန်းခွဲခြားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ”

“မောင်လှငြိမ်းလေးလည်း သနားစရာဗျာ။ သူ့အမေသာသိရင် ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးလိုက်မလဲ”

“မလှဖြူကလေးလည်း သနားစရာပါဗျာ၊ ရခိုင်ကိုပို့ပြီး မောင်လှငြိမ်းနဲ့

ခွဲပစ်လိုက်တာ”

ထိုစဉ် ထောင်မှူးကြီးက ...

“ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေကြ။

ထောင်အပြင်ထွက်ပြီး ဂါတ်ခန်း ရှေ့မှာ စုနေကြပါ။ အိမ်မပြန်ကြနဲ့ဦး။
လိုအပ်ရင်ခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဝန်ထမ်းများမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်များ ဖြစ်ကြ၍ အထက်အရာရှိ
အမိန့်ကိုတော့ နာခံ တတ်ကြပါသည်။ ဂါတ်ခန်းရှေ့၌ Stand By လုပ်နေကြရင်း
ပါးစပ်ကိုတော့ အနားမပေး ကြပါ။ ထောင်ပိုင်ကြီး အိမ်ပေါ်၌ လည်း
အိမ်သူအိမ်သားများ တစ်ယောက်မျှ မရှိသဖြင့် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး
လုပ်နေကြသည်။

မကြာမီ ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာသလို
မရမ်းချိုရပ်ကွက်တွင် နေ ထိုင်သော မောင်လှငြိမ်းမိခင်၊ ဖခင်နှင့် မိသားစုဝင်များ
ရောက်လာကြသည်။

ငိုကြရယ်ကြနှင့် ညဉ့်ဦးယံအချိန် အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်နေတတ်သော
ထောင်လောက မှာ ကြွက်ကြွက်ဆူညံနေတော့သည်။ ဘူးတံခါးကြီး အပေါ်ထပ်
ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ကတော့ သူနှင့်မသက်ဆိုင်သလို မီးပင်မလင်းပဲ
မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။

မြို့မရဲစခန်းမှူးအဖွဲ့က မောင်လှငြိမ်းအလောင်းအား ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။
သက်သေခံ ပစ္စည်းများ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းစဉ် ရိက္ခာဌာန စာရေးစားပွဲပေါ်မှ
ကျောက်တုံးကလေးဖြင့် ဖိထားသော စာ(၃)စောင်ကို တွေ့ရတော့သည်။

စာမှာ ... တာဝန်ခံအရာရှိ ပုသိမ်ထောင်ဟု လိပ်မူပြီး အကျဉ်းဦးစီးဌာန၊

ဝန်ထမ်း အဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါရန်နှင့် တစ်စောင်မှာ မောင်လှငြိမ်းက
မိဘများအား ဦးတည်၍ ခွင့်လွှတ်ပါရန် ပန်ကြား အသနားခံစာဖြစ်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်အား အနှောင့်အယှက်မဖြစ် စေရန်အတွက်လည်း
သူ့ကိုယ်သူသတ်သေခြင်းဖြစ်ပြီး တမလွန်တွင် မလှဖြူနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဟု
အကြောင်းပြရေးသားထားသည်။

တတိယစာကတော့ မလှဖြူက မောင်လှငြိမ်းထံ စာတိုက်မှပို့သော
စာကလေးဖြစ် သည်။ စာများကို ဖတ်ရသူအားလုံး စုပ်တသပ်သပ်၊
တောက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်ကြရ တော့သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးမိသားစုမှာ သမီးသေဆုံးသဖြင့်
စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြရသည်မှာ မှန် သော်လည်း အကျဉ်းထောင်လောက၌
နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားတော့မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။
မောင်လှငြိမ်းသေဆုံးချိန်တွင် ပုသိမ်ထောင်၌ ထောင်ပိုင်ကြီးမိသားစု မရှိသဖြင့် သာ
တော်ပေတော့သည်။

ရဲအရေးပိုင်သောအမှုဖြစ်သဖြင့် မောင်လှငြိမ်း၏ ရုပ်အလောင်းအား
ပုသိမ်ဆေးရုံကြီး သို့ သယ်ဆောင်ပြီး သေမှုသေခင်းဖွင့်လှစ်သည်။
သက်သေများအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးသည်။ ထောင်ဆရာဝန်၏ ဆေးမှတ်တမ်း၊
သက်သေခံချက်အား အတည်ပြုသည်။

မလှဖြူအား စစ်တွေမြို့၌ သဂြိုဟ်၍ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး
နောက်တစ်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးမိသားစု ပုသိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာရာ
တိုက်ဆိုင်စွာပင် မောင်လှငြိမ်း၏ ရက် လည်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့နှင့်တိုးသည်။
ဝန်ထမ်းများက ထောင်ပိုင်ကြီးကို မကျေနပ်ကြ။

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ နဂိုက သဘောကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း
သမီးကိစ္စတွင် အဆင့် အတန်းခွဲခြားမိသဖြင့် လွန်စွာ အရပ်ဆိုး အကျဉ်းတန်သော

လူမှုရေးပြစ်မှုကို ကျူးလွန်မိ သွားခြင်းဖြစ်သဖြင့် မောင်လှငြိမ်း၏ မိဘများအား ဝန်ချတောင်းပန်သည်။

ဝန်ထမ်းနှင့် ရပ်ရွာလူထုမှာ မောင်လှငြိမ်းကို သံယောဇဉ်ရှိကြသဖြင့် အသုဘပို့ ဆောင်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးရာ၌ လည်းကောင်း စည်ကားစွာ ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြသည်။

အခန်း(၅)

မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့ဇာတ်လမ်းကို ပုသိမ်ထောင်နှင့်မြို့လူထုက မြန်မာ ရိုမီယိုနှင့် ဂျူးလီယက်ဇာတ်လမ်းဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။ တမလွန်တွင် မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့နှစ်ဦး၏ ဝိညာဉ်များ တွေ့ဆုံသည်။ မတွေ့ဆုံသည်ကို မသိနိုင်သော်လည်း မျက်မှောက်ဘဝ လူအများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင်တော့ မောင်လှငြိမ်းနှင့် မလှဖြူတို့ ဇာတ်လမ်းက မရိုးနိုင်အောင် ပြောစမှတ်တွင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးကလည်း အရှက်ရပြီး သံဝေဂရဟန်တူပါသည်။ မကြာမီ အသက်မပြည့် သေးသော်လည်း နှစ်ပြည့်ပင်စင်ယူ၍ ထောင်လောကမှထွက်ပြီး ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့သွားတော့သည်။

သင်ခန်းစာယူစရာကတော့ စာရေးသူ ကျွန်ုပ်နှင့် စာဖတ်သူ သင်ပါ။ တစ်နေ့တွင် လူကြီးမိဘအရာကို ရောက်ကြရမည့်သူများသာဖြစ်သည်။ သားသမီးအပေါ်တွင် ဆက်ဆံ ရာ၌ မလျှော့မတင်း စောင်းကြိုးငြင်းသလို ကြိုတင်လေ့လာပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်ထား သင့်သည်။ မိုးလွန်မှ ထွန်မချပါနှင့်၊ အကျိုးယုတ်တတ်သည်။

ခေတ်ရှေ့ပြေး သားသမီးများမှာ ရှေးရိုးယဉ်ကျေးမှုအစွဲကို လက်မခံတတ်ကြသည် က များသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘလုပ်သူ မိမိလည်း ခေတ်မီပါ။ အဆင့်အတန်းမခွဲပါနှင့်။ ရိုး သားကြိုးစား၍ တက်လမ်းရှိသောလူငယ်မှာ

သင့်တော်သောလူငယ်ဟု အသိအမှတ်ပြုပါ။ နောင်မှ သံဝေဂမရပါစေနှင့်။

မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘောဟူသော အဆိုအမိန့်နှင့်အတူ လူ့ဘဝသည်
ရခဲသည်။ ရခဲပြီး တိုတောင်းလှသောလူ့ဘဝကို အကျိုးရှိ တိုးတက်အောင်
ဆောင်ရွက်ကြပါစို့။

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

*